

·POŠTNINA · PLAČANA · V · GOTOVINI ·

BOGOLJUB

1930
OKTOBER

Koledar Apostolstva molitve za oktober 1930.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Skupna molitev v družini.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:

Darovi za misijone.

Mesečni zavetnik: Anđel varihl (2.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Sreda	Remigij, š.	Verska vzgoja mladine	Ljublj. Lazaristi	Laško
2 Četrtek	Anđeli varihl	Češčenje angelov varihov	Dovje	Loka
*3 Petek	Terezija Det. J., s.	Posvetitev družin presv. Srcu J.	Tomšelj	Dol
4 Sobota	Frančišek As., s.	Redovi sv. Frančiška	Kamnik	S. Rupert Laš.
*5 Nedelja	17. pob. (rožv.)	Apostolstvo mož in fantov	Gor. Logatec	Sv. Jedert
6 Poned.	Brunon, op.	Duh samozatajevanja	Ambrus	Razbor
7 Torek	Rožnenska M. B.	Marijine družbe	Bloke	Trbovlje
8 Sreda	Brigita, vd.	Vse priporočene zadeve	Rovte	
9 Četrtek	Dionizij, š.	Zadeve naših škofov	Polom	Sv. Miklavž Laš.
10 Petek	Frančišek Borg., s.	Družba Jezusova	Šmihel pri Žuž.	Sv. Marjeta
11 Sobota	German, m.	Apostolstvo lepega zgleda	Erzeli	Sv. Lenart Laš.
12 Nedelja	18. pb. Maksimilj. š.	Pogostno sv. obhajilo	Sv. Gora	Širje
13 Poned.	Edvard, kr.	Domači misijoni	Rob	Jurklošter
14 Torek	Kalist, p.	Bogoslovci	Prežganje	Sv. Jurij Pr.
15 Sreda	Terezija, d.	Karmeličanke	Lom	Videm
16 Četrtek	Gal, op.	Misijoni družbe Jezusove v Bengaliji	Boh. Bela	Brežice
17 Petek	Marjeta Al., d.	Širitelji češčenja Srca J.	Podkraj	Mur, Sobota
18 Sobota	Luka, ev.	Apostolstvo molitve pri nos	Horjul	Brež. Franč.
19 Nedelja	19. pb. Peter A., s.	Katoliška akcija pri nas	Golo	Cankova
20 Poned.	Janez Kanc., s.	Svetost kršč. zakonov	Zagorje Kras	Brežice
21 Torek	Uršula, d. m.	Uršulinke in njih zavodi	Ljub. Uršulinke	Gor. Lendava
22 Sreda	Kordula, d. m.	Slovenska dekleta v tujini	Budanje	Rajhenburg
23 Četrtek	Janez Kap., s.	Dijaki, Visokošolci	Šmihel Koš.	"
24 Petek	Rafael, nadangel	Naš konkordat	Dol	" Trap.
25 Sobota	Krizant, m.	Obnovitev posvetitve Srcu J.	Sp. Brnik	" "
26 Nedelja	20. pb. Kristus Kralj	Pravice Kristusa Kralja	Trnovo Kras	Sevnica
27 Poned.	Frumencij, š.	Odprava pijančevanja	Ig	Gor. Petrovci
28 Torek	Simon in Juda, ap.	Verske organizacije	Črnuče	Pišce
29 Sreda	Narcis, š.	Duhovne vaje v Domu	Rudnik	Kančovci
30 Četrtek	Alfonz Rodr., s.	Redovniški poklici	Matejva vas	Bizeljsko
31 Petek	† Volbenk, š.	Ta mesec umrli	Radovljica	Dobova

PROŠNJE.

M. Mirt se priporoča presv. Srcu J., Mariji Pomočnici, sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki, dušam v vicaah za dosego zdravja in druge namene. Priporoča se tudi molitvi vernikov. — Neka oseba se priporoča Mariji, sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki, sv. Antonu Pad. in molitvi vernikov za spreobrnjenje in za odvrgnenje neke neprilike. — Žena priporoča najsv. Srcu J. in M., sv. Tereziji Det. J. svojega moža, da bi se spreobrnil, nečaka za stanoovitost v veri in druge namene.

ZAHVALE.

Neimenovana oseba se zahvaljuje presv. Srcu Jez., Materi božji, sv. Antonu in sv. Tereziji Det. Jez. — za naklonjene milosti. — Dijak J. Z. se zahvaljuje Mariji Pom. in škofu Slomšku za pomoč pri izpitu. — M. P. se v skladu obljube najiskrenejše zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Mali Tereziki, sv. Roku in bl. Don Boscu za izredne telesne in duševne milosti, ki sem jih prejela. Posebno pa se še javno zahvalju-

jem za čudežno ozdravljenje kostne jetike, ki je bila že splošna, tako, da je zdravnik obupal nad ozdravljenjem. Pomoč pa je prišla na Veliki šmarni dan po opravljeni Don Boscu devetdnevnic. Ob začetku devetdnevnic je bila oteklina še gnojna, v sredi devetdnevnic se je znatno zmanjšala in koncem pobožnosti je popolnoma izginila. Zdravnik, ki ni posebno vera, je izjavil, da je bilo to čudežno in da on kaj takega še ni doživel. Čez par let na to so se mi pojavili tvorci (gobe). Bolezen je tako napredovala, da je bilo po mnenju zdravnikovem zdravljenje prepozno. V tej bolezni sem se prav posebno zatekla k sv. Mali Tereziki. Pomagala mi je. Nova tvorba, ki se ni dala operirati, se vsaj večala mi in po večkratnem obsevanju z rentgenovimi žarki, se je še precej zmanjšala. V tretjem letu potem pa je — brez nadaljnega zdravljenja — v mesecu Marčinem popolnoma izginila. Uslušana sem bila tudi v tem, da sem našla primerno stanovanje in da sem dobila dobro službo. Neizmerno večjo pomoč kot v telesnem trpljenju sem pa prejela v marsikateri notranji stiski.

OKTOBER

XXVIII. LETNIK

1930

Učitelj in vzornik molitve.

Dr. Fr. Jaklič.

Ameriški Slovenci, pa hkrati tudi drugi ameriški katoličani proslavljajo letos stoletnico, kar je eden največjih sinov našega naroda, misijonar in škof Friderik Baraga stopil na ameriška tla. Tekom šestih let, ko je bil še kaplan v Šmartinu pri Kranju in v Metliki, je v spovednici, na prižnici, v šoli in zlasti s svojimi nabožnimi knjigami izpodkopaval tla janzenizma in širil ljubezen do Boga. V svobodni Ameriki je pa njegova dušnopastirska vnema še bolj neovirano zaplamtela in njegovo 38letno misijonsko delo je rodilo uspehe, da še danes svet strmi. Indijanska rodova Otava in Očipre je pripeljal v katoliško Cerkev; ko so se pa še beli začeli naseljevati v ozemlju severnoameriških jezer, je čudovito razpredel cerkveno organizacijo med njimi in jim oskrbel cerkva in duhovnikov. Indijancem je pisal knjige v njih jeziku in ga je tudi znanstveno raziskal. Zapuščene sinove pustinj je privabil v stalna bivališča, da so se oprijeli izobrazbe in napredka ter se uspešno postavili nasilju in zapeljevanju svojih belopoltnih sosedov po robu. Toliko zaslug si je pridobil tudi za svetno omiko severnoameriških množic, da so Združene države nadele njegovo ime posameznim šolam in uradom, cestam, pa tudi celim mestom in pokrajinam, tako da se Baragovo ime po neštetokrat vsak dan zapiše, natisne in izgovori.

Slovenska mati ga je rodila in svojim rojakom je Baraga noter do groba ohranil srčno ljubezen; še iz indijanskih selišč jim je pisal knjige; mi ga pa vse premalo poznamo in se vse premalo zavedamo njegove veličine. Kdor motri Baragovo osebnost in njegova dela, najde neizmerno veliko najblažjih užitkov, pa tudi neizrekljivo veliko pobud in navodil za življenje.

Kako je prišel ta mož do te višine popolnosti? S čim je dosegel toliko uspehov?

Poleg nezlomljive volje, ki ni odnehala, dokler svojih zamislov ni izvršila; poleg junaške samoodpovedi, s katero se je odrekel vsemu, kar bi razveseljevalo njegovo srce; poleg svetniške vdanosti in potrpežljivosti, ki se je od dneva njegove nastanitve za kaplana pa do njegovega zadnjega diha zgrinjala nad njim; poleg vsega tega je bila zlasti molitev tista sila, s katero je izvrševal svoja čudovita dela. Velik je bil v življenju in delovanju prav zato, ker je bil velik v molitvi.

*

Kamorkoli je prišel, povsod je poudarjal važnost in učinkovitost molitve, ki je začetek vsega dobrega v človeku. Njegovi spisi, začeni z »Dušno pašo«, so polni klicev in opominov k molitvi. Ko je l. 1837. prvič zopet prišel v domovino, so ga duhovniki, ki so hoteli izdati knjižico o rožnem vencu, prosili, da bi napisal uvod zanjo. In sveti mož in veliki apostol Baraga je o molitvi to-le zapisal:

»Kakor je živež potreben telesu, da pri moči in pri življenju ostane, tako je molitev potrebna duši, da dobi in ohrani svojo pravo moč, to je milost božjo, in doseže večno življenje, za katero je ustvarjena. Molitev se dvigne kakor lepo dišeče kadilo gori k sedežu božje milosti, doli pa pridejo božji darovi krščanske moči in potrpežljivosti, Božju všečne ponižnosti in pokorščine, goreče in stanovitne ljubezni do Boga in do bližnjega. — Zemlja se izsuši in postane pusta in nerodovitna, če dolgo ni dežja; prav tako postane duša slaba in ne obrodi lepih del pravega krščanskega življenja, če začne kristjan molitev opuščati. — Kristus nam je po svo-

jem trpljenju in svoji smrti zapustil neskončno veliko zasluženje, s katerim se nam je mogoče zveličati. Njegovega zasluženja se pa moramo sami deležne storiti. In ravno molitev je ključ do neskončno obilnega zaklada njegovega zasluženja.

Verna, ponižna in prisrčna molitev je tako rekoč vsemogočna, zakaj Jezus sam pravi, da naj le molimo in bomo gotovo prejeli; da kar bomo nebeškega Očeta v njegovem imenu prosili, nam bo dal. Zato so svetniki vsi tako radi molili in so potem tako velike milosti od Boga prejeli. In prav zato bi rad tudi vam, ki to berete, prav prisrčno priporočil, da radi in dobro molite, in tako boste prejeli milost in moč, lepo po krščansko živeti in v nebesa priti.

Srčno prepričanje, katero je potrjevala dolgoletna skušnja, je Baragi narekovalo te stavke. Dostavi namreč o svojih Indijancih: »Tudi novi kristjani, ki so se šele pred kratkim spreobrili h krščanski veri, radi molijo in Bog jim daje moč in milost, da so postali popolnoma drugačni. Ti ljudje, ki so popred kakor divja zverina v gozdovih živeli, žive sedaj lepo in mirno in hodijo stanovitno po poti krščanske vere proti nebesom. To vem iz lastne skušnje.«

Tudi Baragove indijanske knjige so polne opominov in navodil k molitvi. Ko je 1. novembra 1853 v Cincinnati prejel škofovsko posvečenje, je izdal za svoje vernike, indijanske in belopolte, dve okrožnici. V obeh poudarja vzvišenost, moč in potrebnost molitve. Indijanska okrožnica se začne: »Ninidjanissidog Saiagiinagog, Weweni kid anamikoninim! Otročiči moji, srčno ljubljani, prisrčno vas pozdravljam!« Kaj jim bo spregovoril, kaj naročil tem svojim ovčicam, zapuščenim in nauka tako potrebnim? O veri jim najprej govori, kako so srečni, da so jo prejeli, potem jih pa navaja k molitvi. Preprosti stavki, namenjeni v indijanske kočice in hišice, stisnjene k obalam velikih jezer, toplo in prepričevalno vabijo in kličejo k molitvi. Šaj je vedel, da če bo Indijancem vcepil ljubezen do molitve in vztrajnost v njej, jih bo že obenem pridobil za stanovitnost in napredek v krščanskem življenju.

Moliti pa ni učil samo z besedami, ampak še bolj s svojim lastnim zgledom. Molitev je vzljubil že v rani mladosti. O njegovi prelagi, svetniški materi se namreč bere, da je svojega edinca in njegovi

dve sestrici vsak dan sprovajala po sobah trebanjske graščine ali pa po grajskem vrtu ter z njimi molila rožni venec. Rad je molil kot dijak v ljubljanskih šolah. Kot dunajski visokošolec-jurist je po osebnih stikih s sv. Klementom Dvořakom-Hofbauerjem dobil o molitvi še tembolj vzvišene pojme in je pred tabernaklji dunajskih cerkva toliko premolil, da mu je nekoč ob njegovi zatopljenosti berač nemoteno ukradel nov klobuk in mu pustil svojega strganega; Baraga pa tudi potem, ko je to zapazil, ni šel iz cerkve, marveč ga je šele opoldanski zvon vzdignil iz klopi. Koliko je molil kot bogoslovec in kot kaplan! Tovariši iz semenišča so se še dolgo potem spominjali, kako so bili ob zgledu na klečečega Barago nehote opozorjeni in vabljeni k iskreni, prisrčni molitvi. Svojo ljubezen do molitve je nesel tudi v Ameriko s seboj. Klečal je in molil po bornih lesenih cerkvicah, podobnim našim skednjem, ki še stropa niso imele; tam je delal družino evharističnemu Jezusu in dolival blagoslova svojim načrtom, delom in nadčloveškim naporom. Duhovsko molitev, brevir, je tako ljubil, da jo je tudi ob svojih večdnevniških napornih zimskih potovanjih na krpljah vselej opravil, in sicer pred zoro in zvečer ob prasketajočem ognju, ker je podnevi ni mogel; brez dvoma bi jo bil z mirno vestjo večkrat smel opustiti, pa je ni, ker je vedel, da brez molitve ni ne milosti ne blagoslova. Prva avgustova nedelja l. 1841. je pa bila nov mejnik v Baragovem življenju. V La Pointu ob Gornjem jezeru je blagoslovil novo cerkev in je ob tisti svečani priliki sklenil, da bo vstajal pozimi ob šestih, poleti pa že ob treh, da bo do maše lahko dve do tri ure nemoteno prebil v molitvi in premišljevanju. Svoj sklep je zvesto držal. Njegov duhovnik in zaupni prijatelj Jacker je omenil v pogrebem govoru, da ga je vsako jutro našel klečečega, zavitega v plašč, v sladki družbi z Gospodom, in sicer ob vseh okoliščinah. »Videli smo ga, da je Bogu daroval prvo jutranjo uro v temnih gozdih, ali ob bregu jezera med bučečim viharjem, ali v njegovi borni hišici, ali na potovanjih v kakem skriteh kotu gostilne, natlačene z gosti. Opazovali smo ga, kako se je držal tega reda tudi takrat, ko se je ves dan poprej z velikanskim naporom vozil v čolnu ali potoval po suhem; še celo takrat, če je šel šele po polnoči k počitku.«

V svoj dnevnik je pa Baraga 15. aprila 1860 potožil: »Velika duhovna nesreča to jutro! Namesto ob treh sem vstal šele ob

petih. Dve uri popolnoma izgubljeni!« Tako ga je bolela izguba vsake priložnosti za molitev.

To je bila torej pot k njegovi osebni svetosti in k njegovim čudovitim uspehom. Dobro je razumel in izvrševal Učenikovo naročilo: »Prositate in se vam bo dalo; iščite in boste našli; trkajte in se vam bo odprlo!«

*

Mesec oktober se nam bliža. Sveta Cerkev nas vabi k pobožnosti rožnega venca. Ta molitev je tako značilna za naše dobre, krščanske družine! Tudi polleti, ko so od dela vse utrujene, ga vsaj kak delec odmolijo; proti jeseni ga pa zopet začno celega opravljati. Koliko milosti je že priklical sv. rožni venec nad naše hiše!

Tudi sami zase ga radi molimo! Večkrat se nam morda čez dan ponudi prilika, da ga vsaj kak odstavek odmolimo. Molimo ga pa vedno premišljevaje, ker rožni venec je po svojem bistvu premišljevalna

molitev. V omenjenem uvodu piše Baraga o njem:

»Posebno dobra molitev, ljubi moji, je sveti rožni venec, če se prav in s premislekom moli. In sicer je zato tako dobra ta molitev, ker zraven premišljujemo Kristusovo presveto življenje, njegovo grenko trpljenje, njegovo zveličansko smrt — sploh vse, kar je Sin božji za nas nevredne grešnike storil; in ker se obenem priporočamo prošnjam Marije, prečiste Matere božje, ki je za Bogom največjega čiščenja vredna, ker je kraljica vseh svetnikov in naša skrbna mati. Torej vam priporočim, preljubi moji, da radi in s premislekom molite sveti rožni venec, in boste videli, da boste veliko lepih milosti prejeli, katere nam bo Marija, mati milosti, od Boga izprosila!

Baraga, ljubljenec božji, naš svetnik in apostolski delavec, ki je cele divje rodove pripeljal h Kristusu ter jih naučil zgledno krščanskega življenja — on tako sodi o molitvi, on tako hvali sveti rožni venec.

Marijanski kres.

»Ker sem po drugih poslih zadržan, da se ne morem udeležiti osebno Vašega zborovanja, Vas vse, ki ste v ljubezni in navdušenju do prečiste Device Marije zbrani, najiskrenejše pozdravljam in želim Vašim razgovorom najbogatejše sadove. Naj se vname ob celjskem zborovanju mogočen marijanski kres, ki bo privabil k sebi vso ono dijaštvo, ki je še zmožno idealizma, kateremu je vera močan steber v življenju. — V molitvi bom združen z Vami; pri evharistični daritvi bomo eno ob Srcu božjega Sina. Ogreti ob žarišču ljubezni božje pojdite vsak v svoj delokrog kot nepremagljivi apostoli Kristusovi!

Bog Vas blagoslovi! Pozdravlja Vas vse

5. julija 1930.

*† Gregorij Rožman,
škof-koadjutor.*

Molitev in blagoslov naših nadpastirjev je spremljal letošnje dijaško kongregacijsko zborovanje v Celju od 6. do 8. julija. Saj so vsi naši škofje veliki častivci

Marijini in srčno žele, naj bi slovensko ljudstvo tudi v svojih nadepolnih dijakih imelo vzorne sinove. Kongregacije najuspešneje navajajo mlade ljudi za krepostno življenje, za čistost in zdržnost, za resnicoljubnost, treznost in samopremagovanje. Morebiti ni nobeno zborovanje doslej pokazalo toliko ljubezni in truda za dosego resničnega Marijanskega duha kot letošnje, ki je združilo zastopnike 27 slov. akademskih, bogoslovskih in srednješolskih kongregacij.

V Celju je bilo zbrano predstavništvo vseh dijaških kongregacij v Sloveniji. Iz Ljubljane so poslale zastopnike: kongregacija pri oo. jezuitih, akademska, višja in nižja kongregacija; stolna kongregacija, akademska in višješolska; kongregacija v Marijanišču; kongregacija pri oo. frančiškanih, akademska in dijaška; kongregacija v Krizankah; kongregacija v Siški; kongregacija na Kodeljevem; kongregacija pri gg. salezijancih, zunanja in notranja; kongregacija pri gg. lazaristih in kongregacija bogoslovcev v semenišču Iz Novega mesta; kongregacija višja in nižja. Navzoči so bili odposlanci dijaških kongregacij iz Kočevja, Kranja, iz Škofovih zavodov (Št. Vid), višja in nižja, iz Celja. Iz Maribora: kongregacija višja in nižja v Viktorinišču,

kongregacija na realki in gimnazij in kongregacija bogoslovcev v semenišču. Iz Murske Sobote: kongregacija »Stella matutina« ter en zastopnik iz Ptuja. Pozdravil je zborovanje še zastopnik starejšinske kongregacije v Mariboru. (Članov vseh dijaških kongregacij je ca. 1500.)

I. Zborovanje delegatov D. M. K.

V nedeljo 6. julija popoldne je lepo mestece Celje oživel. Z vlakom in peš so prihajali dijaki, polni živahnosti in veselja. V gostoljubnem domu čč. šolskih sester je bilo zelo živahno. V kapelici smo iz dna duše zapeli »Pridi Sv. Duh«, nato nas je pozdravil voditelj zborovanja g. Kordin Anton. Kot prvi govornik je nastopil jezuitski rektor o. Tomc, ki je v lepi besedi razpravljal o našem Marijanskem vzoru. Vse človeško bistvo obsega Marijanska misel, ki daje fantu cilj in pot do zmage. V skupen šopek je duhoviti gospod pater povil še poznejša govora: Evharistična osebnost in Devici devic življenje. Utrjeval je v mladih dušah katoliški idealizem, ki črpa moči v presv. Evharistiji in mladostni čistosti. Skupno sv. obhajilo in cerkvene pobožnosti so nas krepile. Bili smo srečni in duhovno močni.

Jako poučna je bila razprava o temeljnih idejah Mar. kongregacije (p. Tomc dr. J.). Poudaril je vodilna načela, ki oblikujejo kongreganiste: 1. Ideja skupnosti in avtoritete. Enotno vodstvo — sodelovanje članov. 2. Gojitev vzornega verskega življenja. Kongregacija je vzgojila že velike može. 3. Gonilna sila kongregacije je Marijino česčenje. 4. Kongregacija je življenje, je apostolat. Prvi kongreganisti so hodili in pomagali v bolnišnicah. 5. Kongregacija je viteška, vedno mlada, izbrana, globoko cerkvena. Kdor ima veselje, naj vstopi v kongregacijo, ki naj ne bo povprečna, ampak resnično boljša. — Prof. bogoslovja St. Cajnkar je govoril o čisti mladosti. Pojasnjeval je osnovne temelje, ki so vir sreče za posameznika. Mladenič, ki je osnovno dober, resničen, zvest, obziren, socialen, je sposoben za družbo, za poklic. Skozi prizmo čiste mladosti glej svojo bodočnost. V kolikor smo dobri kristjani, v toliko smo svobodni... Govorec o fantu in dekletu je govornik pristavil: bližina je samo za dobre ljudi.

Važen je bil referat o duhovnem poklicu, ki je bil z vso ljubeznijo podan in bil nekako krona zborovanja. — Debata je

bila obakrat zelo živahna in so dijaki in zlasti bogoslovci načeli marsikatero vprašanje, ki pride še v bodoče na vrsto. Čutili smo, da je kongregacija v dijaškem življenju centralna matica; zato je bila umevna zahteva: Vsak naš dijak naj bo kongreganist.

Popoldne je v obširnem predavanju: Socialna orientacija — Katoliška akcija prof. bogoslovja dr. Jeraj pred mlade kongreganiste natrosil nešteto idealov, ki se naj zanje bore.. Globoke so bile misli o vlogi katolištva v družbi, praktične o udejstvovanju dijaka v družini, v družbi, v narodu in v državi. Vsekdar je treba začeti pri samem sebi in se zavedati odgovornosti, ki jo vsakdo ima. Precej pa je bilo očito, da današnja mladina zopet premalo proučuje socialno vedo in bi bilo v to smer dobro zopet poglobljenja, da bomo katoličani v prvih vrstah, ko gre za pravično ureditev današnjih socialnih razmer.

V topli razpravi o karitativnem delovanju dijakov je p. dr. Roman Tominec apeliral na mladostno dušo, da se vzgoji za žrtve in dejansko ljubezen do bližnjega. Pokazal je na primerih, kako že dijak zlasti v Vincencijevi konferenci lahko veliko pomaga s tem, da obiskuje družine in zbira zanje darove. To je danes najlepše udejstvovanje mladine, ki ima in mora imeti sočutno srce za bedne in skuša že zgodaj pomagati. Predvsem pomagaj dijak svojemu tovarišu, ki je potreben prav njegove pomoči.

Zvečer smo imeli akademijo, ki so jo priredili celjski kongreganisti. Bil nam je za odih. Prijetno so se vrstile dramske, klavirske in orkestralne točke. Kdo ne bi občudoval idealnih fantov, ki so sredi počitnic naštudirali tolik program. Mladi govornik E. S. je zanosito očrtal misel, kako je lepo, biti kongreganist. — Delegatsko zborovanje smo zaključili s skupnim svetim obhajilom in hvalnico: Te Deum.

II. Zborovanje voditeljev.

S kongreganisti so se zbrali tudi voditelji, ki so imeli 8. julija lastno posvetovanje. Vsi predlogi prejšnjega dneva so se ponovno obravnavali. Napravili so se podrobni načrti za izvršitev. Udeležili so se sestanka: iz Maribora prof. Bogovič, Cajnkar, Rezman, Živortnik, prof. Hanzelič; iz Murske Sobote prof. Pavlič, iz Ljubljane p. Tomc, dr. Vrečar, p. dr. Tominec, dr. Volčič, p. Kobi, p. Bogdan Markelj, prefekt Kordin, iz Št. Vida prof. Pavlin, iz

Novega mesta p. Lad. Pintar, iz Celja opat Jurak, prof. Kardinar, prof. Kovačič, katehet Lukman ter nekaj bogoslovcev. Referirali so posamezni voditelji, ki so se tokrat prvokrat sestali. Prof. Bogovič je govoril o duševnosti današnjega dijaka. Strokovnjaško je pokazal vse hotenje današnje mladine in način, kako naj jo vodimo. Iskati ž njo stike, vglabljati se v njene težnje; težišče je v notranjem preoblikovanju, v ustvarjanju aktivnih osebnosti. Dr. Volčič je govoril o osebi voditeljevi, ki je duša kongregacije. Voditelj bodi mož molitve, zgleda in dela. Vodstvo naj bo individualno; pomaga naj

dobro izoblikovan odbor. Prof. Pavlin in p. Pintar sta govorila o metodi v vodstvu kongregacij, o življenju v odsekih zlasti v akademijah in dramatičnih prireditvah. Prof. Kovačič je govoril o Marijanskem apostolstvu. Kongreganist bodi apostol, mož žrtve, nesebične ljubezni in socialnega dela. Skuša naj se odlikovati umsko, zlasti pa npravstveno, da si pribori avtoriteto med dijaštvom. V lepem soglasju smo se voditelji veselili bujnega življenja, ki veje v naših kongregacijah. S sklepom, da bo vsakdo pomagal versko dvigati naš najmlajši mnogoobetajoči cvet — mladino — smo se razšli.

Proslava sv. Evharistije v Zagrebu.

Evharistični kongresi so postali potrebni zato, da se poživi vera v pričujočnost božjega Zveličarja, ki je med nami v presv. Zakramentu, da se Kristusu Kralju daje slovesno zadoščenje za razne žalitve, da se očitno, na najslavesnejši način obnovi ljubezen do Jezusa.

Zagrebski evharistični kongres sredi avgusta je bil naravnost triumf Kristusa Kralja. Hkrati se je poklonilo sv. Evharistiji več ko 200.000 Hrvatov. Tudi Slovenci so bili med njimi častno zastopani. Sveti maši na javnem trgu zadnji dan kongresa je ljudstvo prisostvovalo z iskreno pobožnostjo. Pesem vernega ljudstva je valovila preko trga in ulic kakor šumenje morja.

Kaj naj rečemo o procesiji z Najsvetejšim? Nekoliko pojma o veličini bo mogel dobiti vsakdo, če pomisli, da je bilo samo v sprevodu do 100.000 oseb, pa ne samo preprostih, marveč tudi odličnih in najodličnejših. Za Najsvetejšim so korakali ban, ministri, generali, vseučiliški profesorji z rektorjem. Skofov in prelatov je bilo do 30.

Pa to je bolj zunanost, ki jo je občudovalo do 150.000 gledalcev. Poudariti je treba namen, ki ga je imel kongres: »Evharistični kongres je mobilizacija jugoslovanskih katoličanov za vojno ljubezni, s katero naj se oprijemljejo Kristusa in njegovih nauk. Mi hočemo, da naša sveta katoliška Cerkev vrši v naši prelepi Jugoslaviji svoje vzvišeno poslanstvo, mi hočemo moliti za to, moliti tudi za našega vladarja, da mu evharistični Odršenik podeli potrebno modrost in tudi moč, da bi mogel srečno vladati.« — Tako je označil pomen kongresa pomožni škof dr. Premuš iz Zagreba.

Francoski poslanec, duhovnik Bergey, je pa dostavil: »Med današnjim razumništvom po

svetu vlada dostikrat zmešnjava, nered, revolucija; katoličanstvo in boljševidem sta dva tabora, ki sta neprestano v borbi. Katoliška Cerkev nastopa v tej velikanski vojni kot rešiteljica reda. Evharistični kongres v Jugoslaviji ima tudi ta namen, da zbira skupaj vse, ki hočejo braniti jugoslovansko domovino pred kvarnimi, tujerodnimi vplivi. Dvigniti hoče katoliško zavest, odpoditi vso mlačnost, oživiti v katoliških dušah sile nadnaravnih milosti.

Da vlada Bog v naših šolah, to zahtevo je med viharnim odobravanjem poslušalcev poudarjal dr. Bosanac, rektor višje pedagoške šole. Naša mladina se mora vzgajati v npravstvenem duhu; brez tega ni sreče ne za posameznika ne za celoto.. Zato je jasno« — tako je končal rektor svoj evharistični govor — »da boste krščanski očetje in krščanske matere tudi v bodoče zahtevali verski pouk v šoli kot temelj, ki je neobhodno potreben za npravstveno odgojo vaših otrok.«

Času primeren govor je imel naš slovenski univ. profesor dr. Viktor Korošec o sveti Evharistiji, ki je tudi podlaga svetovnega miru. »Kakor smo veseli klica: »Po pravu do miru«, tako se nam zdi potrebno, da pristavimo: »Po ljubezni božji do miru.«

Pomenljiv in tehten je bil cerkveni govor nadškofa Bauerja po slovesni sv. maši na glavnem trgu v Zagrebu. Pojasnjeval je resnico o pričujočnosti Jezusovi v sveti Evharistiji, ki je najtrdnjše poroštvo cerkvene edinosti. »Sv. Evharistija je duhovno solnce, ki razsvetljuje, greje in daje življenje milosti...« »Mi vsi se nahajamo, — hvala dobrotljivemu Bogu — v okrilju največje in najmočnejše organizacije sveta, v okrilju sv. katoliške Cer-

kve. Hrvatje smo v varstvu sv. Cerkve že več ko tisoč let prejeli pomoč in brambo. V okrilju sv. Cerkve smo čuvali svojo narodnost in narodno kulturo — a vse v senci presvete Evharistije. Ta naš praznik budi v nas trdne sklepe: Hrvaški katoličani hočemo ostati zvesti evharističnemu Bogu in Kralju in sveti Cerkvi katoliški. To vernost hočemo zapustiti tudi potomcem, zato zahtevamo, da se tako vzgaja tudi naša mladina.»

Imenom stalnega odbora za prireditve evh. kongresa je škof dr. J. Srebrnič pojasnjeval, kakšne dolžnosti in namene ima kongres. Vsi evharistični kongresi imajo isti cilj: javno in svečano proslavljati Jezusa, Boga in Odrešenika našega v presveti Evharistiji; javno in svečano izpovedati vero, da je Jezus kot Bog in kot človek resnično pričujoč pod podobo kruha v presvetem Zakramentu; javno in svečano zadoščevati za žalitve, ki jih povzroča grešni svet; javno in svečano prositi Jezusa, naj se usmili posameznih narodov in človeškega rodu sploh...

Moderni svet pa namesto Kristusa postavlja drugega boga: egoizem (samopašnost, samoljubje), uživanje dobrin tega sveta. Boj za te dobrine je danes pri mnogih glavni smoter življenja; načelo sile jim je sredstvo v boju zanje. Krščanska ljubezen do bližnjega gi-

neva... Brez Kristusa, ki je v presv. Evharistiji med nami pričujoč, se pogrezajo v zlo...

Če hočemo, da zavлада mir, sreča, blagoslov, krščanska ljubezen, — moramo nazaj h Kristusu, ki je »pot, resnica in življenje«, ki ima »moč v nebesih in na zemlji«.

»Sešli smo se« — tako je naglašal škof v svojem govoru — »sešli smo se na evh. kongresu pod praporom Jezusa Kristusa, ki je knez miru. Mi širimo mir in ljubezen; mi hočemo na najuspešnejši način izravnati duše in srca in vse naše moči; mi hočemo in želimo tako na najlepši način dosežati pravi napredek v narodu in državi. Toda pozabiti ne smemo, da vsega tega ni brez Kristusa, brez Boga. Zato pa hočemo, da vlada Bog v dušah, v javnosti, v šolah, v zakonodavstvu in v diplomaciji, v vzgoji mladine... povsod!

Mi hočemo Boga, to je najvišji cilj, ki mu služijo vsi evharistični kongresi po svetu. Evharistični kongresi najodličneje skrbijo za mir in pomirjenje med narodi, med stanovji in v družbi človeški sploh. Samo v Kristusu Bogu je rešitev!»

Naj ogenj božje ljubezni, naj navdušenje za evharističnega Kralja ne pojema, naj se razpalja in širi! Naj se uveljavlja evharistična misel v zasebnem in javnem življenju.

Hvaljen in češčen bodi najsvetejši Zakrament — zdaj in vekomaj!

Težka dolžnost.

P. Kazimir Zakrajšek O. F. M.

»Prispevaj za vzdrževanje cerkve in duhovništva po svoji moči!« Tako se glasi šesta cerkvena zapoved za Ameriko. Ta zapoved nalaga vsakemu katoličanu dolžnost, da primerno svojemu zaslužku in imetju denarno prispeva za verske namene, t. j. za vzdrževanje cerkvenih ustanov, poslopij, duhovništva in šol.

V starem zakonu je Mozesova postava ukazovala desetino za bogoslužne namene. Desetina je bila v prejšnjih časih vpeljana tudi po raznih drugih katoliških deželah.

V Ameriki sta država in cerkev strogo ločeni. Država daje državljanom samo popolno versko svobodo, zato so pa katoličani primorani, da sami skrbijo za svojo cerkev. Cerkev je zaradi tega naložila s šesto cerkveno zapovedjo cerkveni davek vsem vernikom; ta davek sama pobira in ž njim sama razpolaga, kakor se ji najbolje zdi. Po tej zapovedi je torej v vesti dolžan vsakdo, ki kaj zasluži in kaj ima, od tega darovati primerno vsoto v verske namene. Koliko naj kdo da, cerkev ni določila,

temveč je prepustila to dobri volji vsakega posameznika.

Da je vsakdo dolžan deliti miloščino od tega, kar ima in kar zasluži, je v katoliški veri sami globoko utemeljeno, saj je vera ljubezni in žrtve. Da mora vsakdo tudi za bogoslužne namene kaj prispevati, je samo naravno. Bogoslužje obstoji itak v glavnem vprav v žrtvi. Bog Sin je samega sebe za nas žrtvoval, in to žrtev ponavlja pri vsaki sveti maši. In če hočemo Boga popolno častiti, ga moramo častiti z žrtvami. Poleg tega nas Kristus sam opominja, naj delamo dobro v svojem življenju.

Da morajo verniki za bogoslužne namene sami kaj žrtvovati, je jasno. Za bogoslužje je treba cerkvá, duhovništva, ki ne more živeti brez stanovanja in brez hrane. Da se mladina versko vzgoji, za to so potrebne verske šole. Za vzgojo dobrih duhovnikov morajo skrbeti škofje; to pa ne gre brez vzornih učilišč, brez bogoslovnih zavodov itd. Verniki si morajo vse to sami oskrbeti. Vsakdo mora v ta namen

prispevati po svoji možnosti, ne samo nekateri. Vera, cerkev ni predpravica nekaterih, marveč skupna potreba in dobrina vseh; vsi imajo enake dolžnosti do nje.

Za katoliške naseljence, ki doma tega niso navajeni, so v začetku dajatve silno težke. Kar ne morejo umevati, zakaj naj bi človek tudi za verske zadeve moral plačevati. Za marsikoga je cerkveni davek tako velik kamen spodtike, da ne more preko njega; skope narave celo cerkev puste zaradi tega. Ko pa katoličani spoznajo, da res ne gre drugače, ali plačevati ali pa vero izgubiti, ko se končno prepričajo, da ta žrtev v primeri z drugimi dajatvami ni velika, in da s tem pokažejo Bogu le svojo hvaležnost za vse dobro, kar jim da, jim postane ta dolžnost, kakor pravi neki ameriški pesnik »Sweet duty of giving« — »sladka dolžnost dajanja«. Vendar pa, četudi ta dolžnost ni preveč »sladka«, zvezana je pač tudi z žrtvami, je zaslužljiva in koristna za dušo. Prvi kristjani so si tako prilastili to »sladko dolžnost«, da so nekateri vse poprodali in izkupiček položili apostolom k nogam.

Katoličani v Združenih državah tudi dobro vedo, da še nikdar nihče ni obubožal, ker je dajal za bogoslužne namene. Satan vse več zahteva in si celo sam jemlje od tistih, ki njemu služijo. Kako velikanske davke nalaga kralj alkohol pijancem, svojim častilcem! Ne samo ves denar, vse, prav vse jim vzame; nazadnje pa še dušo. Kako velik davek zahteva od človeka boginja nečistosti! Koliko zahteva »zlato tele« od lakomnikov! In tako dalje. Bog pa pravi, daj samo toliko, kolikor moreš in hočeš.

Med ameriškimi Slovenci se ta resnica sedaj po letih prav jasno kaže po naselbinah, pa tudi v posameznih družinah. Katerakoli naselbina je poškrbela za svoje verske zadeve in žrtvovala za te namene, ima danes lepo urejeno cerkveno življenje, pa tudi cvetoče blagostanje v celi naselbini. In naselbina, ki je največ žrtvovala v ta namen, ta tudi najboljše danes gospodarsko stoji. Enako tudi družine. Večinoma so družine, ki so se takoj prilagodile ameriškim razmeram in začele to cerkveno zapoved izpolnjevati, danes na boljših nogah od onih, ki so se ustavljale dajatvam. Nič niso imele za Boga, Bog pa nič za nje.

Kako se pa pobira ta prostovoljni cerkveni davek?

Župniki ga pobirajo od svojih župljanov. Pri drugovercih skrbe za vse župnijske finance cerkveni odbori. Drugoverci si skoraj vsi sami volijo duhovne vodnike, ker razen episkopalne cerkve nimajo posvečene duhovščine. Tam sme in more na prižnico tudi lajik, cer-

kveni odbornik, ki oznanja vse potrebno glede pobiranja cerkvenega davka. Pri nas je to seveda izključeno, ker imamo cerkve, svetišča božja in Najsvetejše v tabernaklju.

Dolžnost pobirati za vzdrževanje bogoslužja in bogoslužnih služabnikov, je za duhovščino silno težka in največje breme, ki ga morajo nositi. Kako bi si želeli vsi, da bi tega bremena ne imeli; a pomagati se ne da. Tudi ne gre tu za male vsote, zlasti pri velikih župnijah. Koliko stanejo samo cerkvene stavbe, cerkev, šola, župnišče, hiša za redovnice učiteljice. Vpoštevati je treba vsote za vzdrževanje, popravila, kurjavo, svečavo, za plače duhovščini, učiteljicam, organistu, cerkovniku itd.

Da se vernikom ta velika žrtev olajša, razdele davek na tedenske, mesečne in letne prispevke.

Tedenski prispevki se pobirajo v cerkvi vsako nedeljo in vsak zapovedan praznik. Takoj pri vratih stoje mizice s košaricami in pri vsaki po en cerkveni odbornik. Verniki gredo v cerkev pa vsak da v košarico najprej svoj prispevek za cerkveni sedež. Najprej so dajali po pet centimov, pozneje po 10 centimov; danes, ko je denar izgubil svojo ceno, dajo marsikje že po 25 centimov. Cerkve so vse tako zidane, da je dovolj sedežev za vse. Kjer jih ni dovolj, se oskrbi toliko več sv. maš, da se ljudje lahko razvrste in da vsi sede. Zato imajo izvečine vsi duhovniki po dve sv. maši. Kjer je župnija prevelika, da tudi vsako uro po ena sveta maša ne zadostuje, se porabišo s škofovim dovoljenjem za to še cerkvene dvorane ali šole, kjer se priredi prenesljiv oltar.

Po darovanju pri maši gredo cerkveni možje po cerkvi in pobere navadno nedeljsko zbirko in sicer z odprtimi peharčki na ročaju.

Kadar so še kake škofijske kolekte, za misijone ali reveže, za sv. očeta i. dr., se po povzdigovanju pobira še enkrat v označene namene.

Mesečna kolekta se pobira tuintam po hišah. Drugod jo verniki sami nosijo v župnišče, kadar pač najbolje zmorejo. Letne prispevke pobirajo duhovniki po hišah, ko obiskujejo družine ali ko pobirajo tako zvani »cenzus« ali popis družin. Ker se v župnijah v Ameriki silno hitro selijo s kraja v kraj, treba vsako leto župnijo popisati, da župniki vedo, kakšne ljudi imajo v župniji. Za božič in velikonoč so zopet posebne večje kolekte. Pri teh se navadno župnije kosajo med seboj, katera bo več nabrala. Že samo te zbirke so precej veliko breme za vernike. Vendar dostikrat še vse to ne zadostuje, posebno če je treba dolgove odplačevati. Župnije so povečini nove, ustanovljene v zadnjih desetletjih; zato jih je

malo brez dolga. Verniki si pomagajo s tem, da prirejajo gledališke igrice, posebno pa tako zvane bazarje, kar da silno veliko truda duhovnikom in župljanom. Vendar pa školje ne vidijo radi, da bi se posluževali takega zbiranja za cerkev. Nekateri so to naravnost prepovedali.

Šolski davek se pobira v šoli. Vsak otrok mora plačati mesečno šolnino, ki je po različnih šolah različna. V chikaški slovenski šoli so n. pr. otroci plačevali mesečno po 1.25 dol. Tudi tukaj so školje že začeli pritiskati na župnije, naj bi bile vse šole šolnine proste. Kjer župnija nima veliko dolga pač pa veliko dobrih župljanov, tam že gre. Drugod morajo tudi to dopustiti, ali pa bi se morale šole zapreti. Kjer se župnija nanovo ustanovi, ali kjer se kaj novega zida, tam seveda morajo verniki za začetek prispevati večje vsote naenkrat ali v kratkih obrokih.

Poleg vzdrževanja cerkvenih poslopij, duhovščine in šole, morajo župnije vzdrževati tudi škofo in škofijske zavode, kakor gimnazije, kjer se pripravljajo dečki za vstop v duhovska semenišča. Za reveže skrbe katoličani tudi sami. Zato so vsako leto povsod še posebne zbirke za reveže. Katoliška Cerkev ima svoje lastne, krasne sirotišnice, bolnišnice, hiralnice i. dr. Tudi vse to katoličani sami vzdržujejo.

Iz vsega tega je razvidno, da nalaga finančno vprašanje za vzdrževanje božičastja velika bremena ljudstvu, duhovnikom pa veliko dela in skrbi. Marsikak siv las se pojavi prezgodaj na glavi duhovnika, posebno ako ima veliko dolga. Sam je odgovoren zanj škofu in ljudstvu. Ako je ljudstvo radodarno, kakor so n. pr. Irci ali Slovaki ali Poljaki, tam že gre. Težje je pri drugih narodih.

Ali pa ne škoduje toliko pobiranja po cerkvah in po hišah veri sami?

Prav nič! Nasprotno! Ves procvit katoliške Cerkve v Ameriki dokazuje uprav nasprotno. Z žrtvami za vero tudi vera raste in se krepi. Nekateri izkušeni poznavatelji ameriškega katoličanstva trdijo, da sloni moč katoliške Cerkve v Ameriki uprav v teh velikih žrtvah. In najbrže bo res tako. Ljudstvo veliko žrtvuje za svojo vero, zato jo pa toliko višje ceni, zato ji je pa toliko dražja. Zdi se, da je

vsak dolar cerkvenega davka kakor močna vrv, ki veže človeka na cerkev in ž njo na vero in ž njo na Boga.

Da bo to res, kažejo tudi različne narodnosti katoličanov, ki prihajajo v Ameriko. Tisti narodi, ki doma prav nič ne žrtvujejo za svojo cerkev, v Ameriki najhitreje odpadejo. Vzemimo Italijane. Toliko milijonov jih je v Ameriki, toda cerkveno ne pomenijo prav nič. Narodi pa, ki so že zdoma navajeni za svojo vero žrtvovati in trpeti, ti so pa tam krepki in stanovitni v nji, in imajo tudi tam največje in najlepše cerkve, pa tudi najlepše cerkveno življenje. Deloval sem veliko let tudi med Slovaki. Naravnost ganljivo je, koliko to ljudstvo žrtvuje za svojo vero in pa kako z veseljem! Enako Irci. Enako katoliški Nemci iz Nemčije.

Po nekoliko letih težkega dela, poučevanja in navduševanja se pa tudi drugi katoličani navadijo na cerkveni davek in ga enako radi in z veseljem dajo. Ko se nekoliko poamerikanijo in začno drugače misliti, spoznajo sami, da pač drugače ne gre in pa, da je »dolžnost dajanja za Boga« res samo »sweet duty of giving« — sladka dolžnost.

Da, ta dolžnost, kakor je težka, je vendar pravi blagoslov za katoliško Cerkev in katoličane v Ameriki. Ker imajo svoje finance sami v rokah, so pa zato tudi toliko neodvisnejši, toliko svobodnejši, se toliko lažje razvijajo in toliko več lahko store za svojo vero, svojo cerkev in svoje reveže.

In kako raste s temi žrtvami tudi katoliška zavest! Kako so ponosni katoliški župljani na svoje lepe cerkve, na svoje velike šole! S kakim ponosom kažejo nanje, češ, »z lastnimi žulji in žrtvami smo jih postavili«. Ko pride tujec v Chicago, ga skoraj vsak župljan najprej pelje v cerkev ali pred šolo in mu s ponosom pokaže: »To je pa naša šola! To je naša cerkev.« V Jolietu n. pr. imajo naši najlepšo cerkev med Slovenci v Ameriki in tudi velikansko šolo.

Kristus je prestal za nas največje žrtve: dal je za nas svojo kri. Tudi naša vera je vera žrtev in ljubezni. Kolikor več žrtev, kolikor več trpljenja, toliko večja ljubezen in toliko trdnejša vera.

MOLIMO ZA RUSIJO!

Ni še konec preganjanja kristjanov na Ruskem. Zadnji ukaz Stalinov vелеva, da se mora odstraniti celo pisana in tiskana božja beseda, t. j. sveto pismo.

Tako torej izgleda svoboda in sreča na Ruskem, ki jo proslavljajo kupljeni komunisti širom sveta. — Da bomo dobili o Rusiji pravo

sliko, je treba pribiti tole: V sovjetski Rusiji je vpeljano prisiljeno delo za sramotno nizko plačilo; kdor bi se ustavil, je izključen in izdan lakoti. — Delavec dobiva na mesec 70 do 100 rubljev. Funt mesa pa stane v prosti trgovini 10 rubljev; na karte ga je samo 400 gramov mesečno.

Kaj se godi v Fatimi?

Dr. Fr. Jerè.

Začelo se je svitati jutro 13. maja 1929. Pri desetih oltarjih se že več časa mašuje; zakaj duhovnikov je prišlo do dve sto. Potrpežljivo čakajo pri oltarjih, da pridejo na vrsto, in drug drugemu strežejo. Drugi medtem spovedujejo. Čeprav je naročeno, naj romarji po možnosti opravijo spoved doma, se vse gnete okoli spovednikov, ki imajo danes obilo posla. Romarji so le malo zadremali na golih tleh in sedaj stoje okoli vseh oltarjev, da bi bili navzočni pri čim več svetih mašah. Tudi na vzvišenem odru zraven oddelka za bolnike je napravljen oltar, viden na vse strani, da se morejo sv. maše udeležiti tudi tisti, ki ne morejo priti blizu.

Ko se dodobra zdani, se začne tudi obhajanje vernikov. »Služabnik naše Gospe Fatimske« vzame svetilko in velik svilen solnčnik belormene barve in spremlja duhovnika, ki obhaja. Ljudje spoštljivo poklekujajo v vrstah in z velikim hrepenjem pričakujejo Gospoda v sv. Rešnjem Telesu. Obhaja obenem neprestano okrog dvajset duhovnikov; kajti obhajancev je do 30.000. Celo dopoldne se spoveduje, mašuje in obhaja.

Opoldne, ko je vse končano, stopi na vzvišen oder domači škof. Ljudstvo, sicer tako resno in tiho, je v veselem razburjenju. Zastave plapolajo v vetru. Z obrazov se bere veselje. To je prav tista ura, ko se je pred dvanajstimi leti Mati božja prvič prikazala. Zato se to uro obračajo do Marije s posebnim zaupanjem. V slovesnem sprevedu gredo h kapelici prikazovanja po čudodelno podobo, da jo preneso na oltar, ki je na odru pri bolniškem oddelku. Pred kipom gredo zastave, duhovščina in dva škofa. Kip nosijo »služabniki naše Gospe Fatimske« na posebnih nosilih (glej sliko v septemberski številki str. 207). Brž ko se kip pokaže iz kapelice, ga obsuje cela ploha cvetja, ki so ga romarji za to prinesli z doma. Kako naraven, človeško občuten in presrčen izraz ljubezni do Matere božje! Ta pozornost

mora biti Kraljici svetega rožnega venca gotovo všeč. Takoj nato zamigljajo v solnčnem svitu po vsej kotlini do obzidja beli robci v pozdrav nebeški Kraljici. Vsi je ne morejo obsuti s cvetjem, so predaleč, zato jo pozdravljajo z robci in z vzklikanjem. Od vseh strani se razlega prošnja: »Pribežališče grešnikov, Zdravje bolnikov, Pomoč kristjanov, Naša ljuba Gospa Fatimska, prosi za nas!« Če bi tem množicam pogledal v oči, pa bi videl tople solze ganotja.

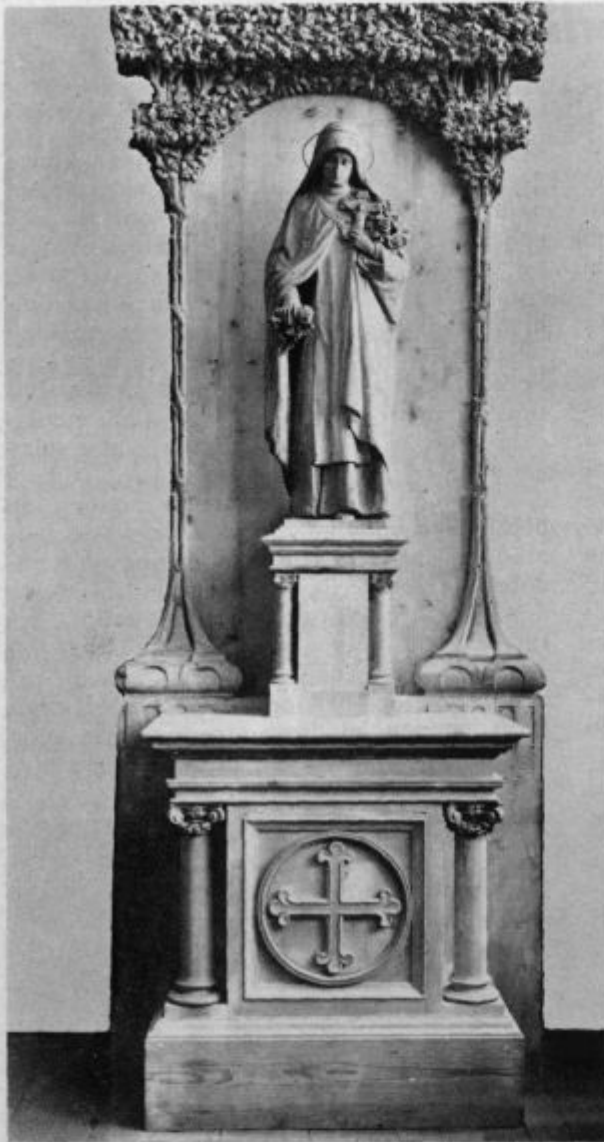
Končno dospe čudodelna podoba do bolniškega oddelka in gre skozi vrste bolnikov. Ti zaupno upirajo svoj pogled v podobo Matere, ki je zdravje bolnikov. Nato duhovniki intonirajo »vero« kakor pri sv. maši. Z njimi poje vse ljudstvo. Ta obuditev vere naj bolnikom vzbudi zaupanje. V tem pristopi domači škof k oltarju. Na levi in desni strani oltarja stoje duhovniki; spodaj pred oltarjem leže bol-

Montagna.

Kraljica angelov.

Milan.

Jos. Urbanija.

Dunaj.

Sv. Terezija Deteta Jezusa

niki in po vsej kotlini so k oltarju obrnjeni romarji. Začne se sv. maša za bolnike. Komaj se kje položi na pateno toliko zaved kakor tu, kjer je na tisoče teh, »ki se trudijo in so obtoženi«, in komaj je kje maša, ki bi bila tako »maša vernikov«, kjer bi bilo s sv. daritvijo združenih toliko osebnih žrtev — kakor tukaj. Pri mikrofonu zraven oltarja stoji duhovnik, ki verne spodbuja, da naj se v molitvi združijo s škofom, molijo po namenu bolnikov, romarjev in vseh, ki so se v molitev priporočili. Kako mogočna mora biti molitev teh tisočev, ki molijo vsi za vse. Na iste

namene molijo tudi rožni venec. Med posameznimi odstavki pa vpletajo zdihljaj: »O Jezus, odpusti nam grehe in reši nas peklenskega ognja. Oprosti vic uboge duše, zlasti najbolj zapuščene.«

Približa se povzdigovanje. Sto tisoči kleče pred Bogom v sv. hostiji. Nato začno duhovniki pesem: »Pozdravljen Jezus, vir vseh milosti«, ki jo poje vsa Irijska kotlina. Kako hrepeneče pojo to pesem usta toliko trudnih in obteženih, pričakujoč, da jih pride Zveličar v podobi kruha blagoslovit.

Sv. maša je končana. Nato pristopi škof iz Algarve na južnem Portugalskem. Kot gost ima to čast, da more s sv. Rešnjim Telesom blagoslavljalni bolnike. Med blagoslavljanjem pa duhovnik pri mikrofonu narekuje romarjem vzklike, ki jih je za to priliko sestavil domači škof. »Gospod, ljubim te«, vzklikne. Ves zbor odgovori: »Gospod, ljubim te.« Dalje: »Gospod, zaupam vate. Gospod, reci le z besedo in tvoj služabnik bo ozdravljen. Ti si vstajenje in življenje. Jezus, sin Marijin, usmili se me« itd. Pretresljivo je, kako bolniki zaupno stegajo roke proti Gospodu in govore: »Gospod, daj, da vidim; daj, da slišim; daj, da hodim...« Dolgo je trajalo blagoslavljanje, zakaj bolnikov se je nabralo veliko. Končno se škof vrne na oder in da odondod z Najsvetejšim blagoslov vsem romarjem.

Po blagoslovu spregovori še nekaj presrčnih besed: »Dragi romarji! Materi božji recimo: »Tu stoje, preljubljeni mati, tvoji dragi otroci. Stojte tu, da ti pojo slavo in dobe od tebe prijazen nasmeh. Prišli smo sem, da priznamo svojo vero, upanje in ljubezen: vero v nadnaravni svet, v tvojo priprošnjo in v sv. Rešnje Telo, upanje v tolažilne nauke naše sv. vere, ljubezen do tebe, presv. Devica Marija. Ti si slava naše dežele. Prosimo te, podpiraj svetega očeta, vodi škofo in duhovnike, varuj verno ljudstvo in zlasti naše bolnike.« Toda, dragi romarji, s tem, da naši Materi zagotovimo svojo ljubezen, ni še vse opravljeno. Zagotovimo ji tudi svojo popolno vdanost. Ta vdanost pa bo resnična, ako se popolnoma vdamo v voljo božjo, ki je tudi volja Marijina. Voljo božjo hočemo do konca spolniti.

Nato domači škof blagoslovi sveti-nice in rožne vence. Zdaj pa pride trenu-tek, ki so se ga »služabnice naše Gospe Fatimske« že dolgo veselile. Njih naporno delo z bolniki je končano. Zdaj smejo one nesti čudodelno podobo nazaj v kapelo prikazovanja. Kako preprosto veličastna je ta bela procesija požrtvovalnih samari-jank! Navdušenje, s katerim jo romarji pozdravljajo, je, če mogoče, še presrčnejše ko prej. V to navdušenje se namreč zliva tudi hvaležno veselje na telesu in na duši okrepčanih. Iz tisoč in tisoč grl se glasi: Zdrava Marija...

Sredi popoldneva je že, ko romarji mislijo na skromno kosilce.

Naš poročevalec dr. Fischer priprav-

lja knjigo, ki bo v njej popisal zgodovi-no Marijinega prikazovanja in čudežnih ozdravljenj. Tukaj omenja le, da je bil priča presrečnih ljudi, ki so veseli obje-mali svoje ozdravljene. Seveda niso vsi bolniki, kateri pridejo v Fatimo, tudi ozdravljeni; saj vemo, da je vse, tudi živ-ljenje in zdravje, v rokah božje previdno-sti. Nihče pa, tako pravi pisatelj, se ne vrača iz Fatime, ki bi ne bil okrepčan ali na telesu ali na duši. Odkar romajo v Fa-timo, se je versko življenje na Portugal-skem tudi med izobraženimi čudovito po-živilo in okrepilo.

Bog posega v življenje naše zdaj tu zdaj tam tudi z izrednimi dogodki, da jači vero slabotnih in malovernih.

Katoliška akcija.

Apostoli molitve.

Alozij Košmerlj.

Cilj katoliške akcije je posvečenje človeštva. Srca posameznikov, družinsko in javno življenje naj prešine Kristusov duh, ki je duh resnice, svetosti in ljubezni. Ta cilj našega apostolskega dela je neizre-čeno vzvišen in lep, pa tudi neizrečeno težak. Preobraziti lastno srce, posvetiti in preroditi srca drugih je gotovo najple-menitejše, pa tudi najtežje delo. Zopet in zopet bomo čutili, kako nam je pot do duš strma in skoraj nedostopna, kako so srca trda in zaprta in nam more vstop vanja odpreti le On, ki je Stvarnik in Odrešenik vseh src. Vso noč so se apostoli trudili z ribolovom, pa niso ujeli niti male ribice. Ko pa so vrgli mreže na besedo Gospo-dovo, so zajeli tolik vlak rib, da so se mreže trgale in čolni potapljali. Tudi nam je treba pri vsem apostolskem delu pred-vsem božje pomoči, milosti in blagoslova. Naše lastne zmožnosti ne zadostujejo za prenovljenje sveta, zgolj naravno delo bo brezuspešno, niti ene same duše ne bomo pridobili z njim. Pač je naša dolžnost, da razvijemo v apostolskem delu katoliške akcije vse svoje darove in zmožnosti, ki nam jih je Bog dal, a nikdar ne pozabimo, da je uspeh in sad vsega našega delovanja končno le božje delo. Od božjega blagoslova je vse odvisno.

V živi zavesti svoje slabosti in neza-dostnosti iščimo božji blagoslov, milost in pomoč v zakramentih svete Cerkve in v molitvi.

V prelepi knjigi patra Meschlerja iz D. J.: »Trije temeljni nauki duhovnega

življenja«, ki jo je v slovenski prestavi iz-dala l. 1924. Družba sv. Mohorja, je bogo-nadarjeni pisatelj zapisal o molitvi čudo-lepe, globoke misli: »Molitev vse premore. Cel svet lepega in dobrega je sad molitve. Kakor daleč se razteza potreba člove-kova in usmiljenje ter moč božja, tako da-leč sega moč molitve. Vse, kar želimo pa-metno in po božji volji, smemo Boga pro-siti, predvsem pa duhovnih reči; da, čim nujnejše in imenitnejše so, tem močnejše smemo zaupati, da nas usliši. Sveto pismo veličastno slika uspešnost molitve. Izrael na poti skozi puščavo, Mozes, Jozue, ve-lika dela sodnikov, Makabejcev, čudeži Jezusa in apostolov, vsa zgodovina nek-danjega ljudstva božjega in naše Cerkve je zgodovina molitve in njenih uspehov. Nепrestano se čudovito zapletajo člove-ška beda, človeška molitve in božja po-moč po molitvi. Nad silo molitve ni na-ravnega zakona, ki ne bi bil, ali ne bi mogel biti razveljavljen. Pred zapovedjo molitve obstane solnce in gre nazaj. Ka-kor nebo obdaja zemljo, tako objema mo-litev s svojo tvorno močjo vse človeštvo na poti skozi ta vek sveta. Zlasti pa se razodeva moč molitve na enem svetu, ki je našim očem zvečine neviden in le ne-besom znan — to je svet duš, njih či-ščenje, izpremenjenje in posvečenje. Ra-hlemu, počasnemu ter globokemu delova-nju molitve se za dolgo ne ustavi nič, ne strast ne moč skušnjave in nevarnosti: mo-litev vse preмага. Tiho preobraža misli, nazore, čuvstva in voljo človekovo. Od

Domenichino.

Sv. Frančišek Ašiški.

tožite se penečega sovražnika Savla podere Gospod s svojo močjo, za apostola ga napravi molitev. Molitev je bila oni vzvod, ki je dvignil poganski svet iz tečajev. Molitev je tudi močna roka Cerkev in vsa njena državniška modrost. Če se bliža škodljivcev, se zateče Cerkev k Bogu, moli in zaupa in zmagá, porazi sovražnika ali ga spreobrne. Usoda krščanstva se ni odločala le na bojiščih pri milvijskem mostu in na mučiliščih spoznavavcev vere, ampak tudi v tihih podzemeljskih cerkvah, kjer je molilo krščansko ljudstvo, pod palmo puščavnika Pavla, v votlini sv. Antona. Neizmerno velika je moč molitve, molitev premore vse.»

Kako tolažilne so za nas take besede. Srce nam bo včasih dvomilo nad uspehom apostolskega dela, ko se nam bo stavilo nasproti sto in sto ovir, ko bo padel na nas udarec za udarcem in se bodo bridka razočaranja zgrinjala nad naše duše, a zdvojili in obupali ne bomo. Naše zaupanje bo utemeljeno v moči zaupne, iskrene, vztrajne molitve, ki končno mora premagati vse zapreke in zagotoviti uspeh.

Med mnogimi molitvami, ki jih poznamo in so nam domače in priljubljene, pa je menda ni, ki bi se bila vernemu srcu tako omilila kot molitev sv. rožnega venca. Čudovite skrivnosti življenja Gospodovega se vrstijo v sv. rožnem vencu pred našimi duhovnimi očmi, vmes pa so vpletene najlepše molitve, ki sta jih dobri Bog in njegova Cerkev podarila človeškemu rodu. Učeni in preprosti ljudje najdejo v sv. rožnem vencu svoje sladko zadoščenje, svojo tolažbo, svoj mir. Najgloblji mislec bo našel v tej molitvi skrivnostnih zakladov, ki ga bodo vedno znova napolnjevali z velikim veseljem, pa jih izčrpati nikoli ne bo mogel. Preprostemu človeku pa je sv. rožni venec živo razodetje, kjer vidi in občuduje vso lepoto Kristusove vere, neizmerno božjo ljubezen in svoj vzvišeni cilj in namen. Knjiga je sveti rožni venec, polna svete, skrivnostne vsebine in vendar dostopna in umljiva vsakomur. Kakor rožni vrt je ta molitev, v katerem cveto najlepše rože nadnaravnega življenja. Kakor vinska trta je, s katere vsakdo, ki je blage volje, lahko trga sladko grozdje vere, upanja in božje ljubezni. Kakor dobro seme je, katero rodi v dušah posameznikov in v vsem človeškem rodu tisočeren blagoslovljen sad.

Apostoli katoliške akcije moramo skrbeti najprej za svoje lastno posvečenje. Verujmo, da nam bo prav molitev sv. rožnega venca mogočno sredstvo za povzdigo nadnaravnega življenja v naših dušah. Sveta Cerkev nam daje poročstvo za to. Obdarovala je to prelepo molitev s premnogimi odpustki. Papeži so jo zopet in zopet priporočali. Zlasti pa vemo o velikem Leonu XIII., kako je kar gorel v sveti želji, da bi sv. rožni venec postal najdražji in neločljivi spremljevalec slehernega kristjana. Izdal je prekrasne okrožnice, kjer opeva lepoto, vzvišenost in neizmerno korist sv. rožnega venca in je uvedel v Cerkev oktobersko roženvensko pobožnost, ki je gotovo prinesla vsemu krščanskemu svetu veliko milosti in pomoči. Tudi to je značilno za vrednost sv. rožnega venca: Nad vse različni so redovi v sveti Cerkvi, različni so njih cilji in naloge, eno pa je vsem redovom skupno: sv. rožni venec. Vsako redovno obleko krasi rožni venec in ne vem, če bi Cerkev koга proglasila za svetnika,

ki bi bil po potrjenju te molitve sv. rožni venec omalovaževal in zanemarjal. Ako je kdaj kateremu duhovniku zaradi posebnih razmer nemožne moliti brevir, mu Cerkev v nadomestilo za to javno cerkveno molitev navadno naloži sv. rožni venec — znamenje, kako Cerkev sv. rožni venec ceni in spoštuje.

Saj tudi drugače ne more biti, če pomislimo, da božja Mati Marija sama izpoveduje in priča, kako ji je molitev sv. rožnega venca ljuba in draga in želi, naj verni kristjani prav s svetim rožnim vencem proslavljajo večnega Boga in Njo, Kraljico nebes in zemlje. Ko se je namreč Marija prikazala mali Bernardki v Lurdu, je držala v svojih rokah prekrasen molek, sestavljen iz zlatih jagod na srebrni verižici. Z ljubečim pogledom je vzpodbujala skromno dekllico, ki je molila svoj rožni venec in Njene lastne ustne so šepetale Gospodovo molitev in počesčenje presvete Trojice, ki se kot zlato cvetje vpleta med Marijine pozdrave. Prav po teh čudovitih Marijinih prikaznih v blagoslovljenih masabieilleskih pečinah se je ljubezen do svetega rožnega venca v srcih katoliškega sveta mogočno poživila in utrdila.

Koliko milosti je po sv. rožnem vencu priteklo v srca človeških otrok, koliko vernim častivcem Marijinim je bil sv. rožni venec v vseh časih tolažnik, pomočnik in rešitelj v dušnih in telesnih stiskah, v časnih zadevah in v velikih vprašanih večnosti, to se bo pač razodelo šele ob koncu sveta, ko se bo zaključila zgodovina božjega kraljestva na zemlji. Takrat bomo videli sto in sto tisoče, ki so se po zveličavni molitvi sv. rožnega venca oteli v večno življenje.

Kakor je sv. rožni venec mogočno sredstvo lastnega posvečenja, tako pa je v njem tudi neizrečeno velika apostolska sila za prenovljenje sveta, za utrditev in obrambo Kristusovega kraljestva.

Zgodovina sv. rožnega venca je zgodovina nešteti zmag, ki jih je ta molitev izprosila Kristusovi Cerkvi v boju zoper zunanje in notranje sovražnike. Spomnimo se velikega svetega Dominika, ki je sv. Cerkvi nad 100.000 otrok rešil iz krivoverskih zmot in jih privedel nazaj v svetlobo evangelija. Njegovo orožje v tem silnem boju zoper krivoverske Albizane je bil sv. rožni ve-

Sv. Terezija.

nec, ki mu ga je po legendi sama Marija priporočila kot najuspešnejše sredstvo za izkoreninjenje krivoverstva in vsega zla, za utrjenje kreposti, za dosego božjega usmiljenja in Njene lastne posebne pomoči. Kdo se še danes z veseljem ne spominja sijajne, odločilne zmage pri Lepantu, ko je dne 7. oktobra l. 1571. maloštevilno krščansko brodovje pod poveljstvom hrabrega Don Juana d'Austria popolnoma strlo turško morskilo. Takrat je bil zapad rešen pred poplavo nevernega izloma, rešena je bila Evropi Kristusova vera in iz nje izvirajoča krščanska kultura. Ta zmagaja je bila očividna sad sv. rožnega venca. Sveti papež Pij V. je bil v očigled veliki nevarnosti naprosil ves katoliški svet, naj tiste dni z neutrudno gorečnostjo in v mogočnem zaupanju moli sv. rožni venec za zmago krščanskega orožja. Hrabri poveljnik krščanske vojske je bil sam ud rožnovenske bratovščine. Nebo se je

usmililo, Marija je pomagala, rožni venec je dokazal svojo neizmerno moč. V spomin na ta slavni dan je sv. Pij V. ustanovil slovesni praznik sv. rožnega venca, ki ga obhajamo na zunaj prvo nedeljo v oktobru.

V zaupanju v čudovito moč sv. rožnega venca so si premnoži apostoli Kristusovega kraljestva izbrali to prelepo molitev za svojega prvega in glavnega sodelavca v Gospodovem vinogradu. O sv. Klementu Dvořaku, du-

najskem apostolu, beremo, da je v moč sv. rožnega venca brezmejno zaupal. »Od vsega, kar imam, se rad ločim,« tako je često dejal, »le od brevirja in svojega rožnega venca bi se ne mogel.« Iz svoje bogate apostolske skušnje je pripovedoval, da si upa spreobrniti tudi najbolj zakrknjenega grešnika in rešiti še tako težko zadevo, ako le more preje zmoliti svoj rožni venec. Podobno vemo iz življenja sv. Vincencija Pavelskega. Sv. Frančišek Ksav. je s svojim rožnim vencem delal vsakovrstne

A. del Sarto.

Nadangel Rafael.

čudeže in pridobil nepregledne množice za Kristusovo kraljestvo. In tako je bilo pri nešteti drugih svetih, apostolskih možeh in ženah.

Moč sv. rožnega venca se v teku časov ni izčrpala. Neizčrpna je in neusahljiv je blagoslov te čudovite molitve, kakor je neizčrpna in neminljiva moč božje Matere. Sveti rožni venec bo šenadalje odločilno vplival na življenje posameznikov kot na življenje vsega sveta, poživiljal bo v svetu duh žive vere, trdnega upanja in goreče ljubezni.

ožarjala sveto družino, zato je bila tam prava družinska sreča doma.

Molitev žalostnega dela sv. rožnega venca bo vzbujala v vernem srcu vdanost v božjo voljo in tiho potrpežljivost v težavah in stiskah. Ob premišljevanju prebridega trpljenja in smrti Jezusa Kristusa, bomo morali priznati: Kdor hoče biti resničen kristjan, mora Kristusu slediti tudi v trpljenju.

Zoper tretje zlo naj pomaga častitljivi rožni venec, ki nam kaže v boljše, onostransko življenje, kamor smo namenjeni vsi, zakaj »nimamo tukaj stalnega bivališča, marveč prihodnjega iščemo« (Sv. Pavel). Po skrivnostih sv. rožnega venca po-

Zborovanje delegatov dijaških Marijinih kongregacij v Celju

od 6. do 8. julija 1930.

V prelepi okrožnici v oktoberskem rožnem vencu z dne 8. septembra 1893 je zapisal papež Leon XIII. globoke besede, ki dokazujejo, kako ima sv. rožni venec prav za naše čase neprecenljiv pomen. »Zdi se, tako piše sv. Oče — da so se združile v pogubo javnega blagostanja zlasti tri reči: Beg pred skromnim, delavnim življenjem, strah pred trpljenjem in pozabljenje prihodnosti, ki je vendar naše upanje.« Proti temu časovnemu zlu uporabljajmo zdravilno moč sv. rožnega venca. Premišljevanje veselih skrivnosti svetega rožnega venca bo vzbujalo v srcih vernih kristjanov ljubezen do skromnega, delavnega življenja po zgledu sv. družine v Nazaretu. Tam je bila preprostost in globoka nrvnost, ponižna in delavna domačnost, ki je bila združena z najbolj krepnim življenjem. Srca so bila edina, prava, požrtvovalna, nehlinjena ljubezen je

učeni, se ne bomo navezovali na zemljo. naše misli bodo povzdignjene k nebeškim željam, naša srca bodo zgoraj pri Gospodu. S sv. Ignacijem bomo govorili: »Studi se mi zemlja, če pomislim na nebesa.«

Bratje in sestre! V temnih, viharjih, razrvanih časih je bil sv. rožni venec pomočnik in rešitelj sv. Cerkve. Tudi danes so težki časi. Nevera se širi povsod, sovražniki božji mnogokje predrzno in bogokletno povzdigujejo svoj glas. Nenrvnost se širi bolj in bolj in grozi zajeti široke ljudske sloje. V takih razmerah zagrabimo za orožje sv. rožnega venca, ki mu je zmagata zagotovljena.

Sv. rožni venec bodi molitev apostolov katoliške akcije. Noben dan naj nemine, da bi ne zmolili svojega Marijanskega brevirja. V vse naše družine naj se vrne oni stari duh, ko se je zdel dan brez sv. rožnega venca kakor izgubljen.

Z rožnim vencem pojdimo junaško skozi viharje življenja, z rožnim vencem vršimo svoj apostolat v katoliški akciji, z rožnim vencem podpirajmo vojskujočo Cerkev v vseh njenih bojih in prizadevanjih. Sveti rožni venec bodi naš ljubi, ne-

ločljivi tovariš na vseh življenjskih potih, naš zvesti, mogočni apostolski pomočnik.

Še v smrtni uri se ne bomo ločili od njega. Še potem, ko bodo omahnile naše trudne roke, naj nam jih mrtve z rožnim vencem ovijejo.

»Mati moja, venec pletem,
venec rož za tvoj oltar;
belih, rdečih, žarnozlatih
zvijem venec tebi v dar.

O Marija, Mati moja,
tebe išče vzdih globok,
ko ti vije v solz dolini
rožni venec tvoj otrok.»

Pri Mariji.

*Potrto moje je srce,
življenja me teži gorje,
Marija!
Odpri, o Mati, mi srce,
da vanj izlijem vse gorje,
ljubezni cvetja troši mi,
razlivaj žarke milosti!*

*V pregnanstvu tvoj otrok živi,
v verigah greha krvavi,
Marija!
Otiraj grenke mi solzé
in vlivaj upanja v srce,
da kmalu pride večni maj,
prisije blaženosti raj!*

*O vodi mojo pot domov
in varuj me sovražnikov,
Marija!
Ko pridem, Jezusa mi daj,
odpri radosti večne raj,
kjer tebe vdano bom slavil,
v ljubezen dušo vso izlil.*

Gregor Mali.

NAMARIJINIHPOTIH

Kakor za ogledalo.

9. Ali res?

Janez Langerholz.

Ko je tepka odkladala svoje listje, je prenehalo trpljenje moje prijateljice.

Ko so zvonovi zapeli smrtno pesem Strokovi Ani, so zagovorili ljudje: »Hvala Bogu! Prav je, da je umrla. Saj tako ni imela nikdar nič dobrega na svetu. Večna bolnica! Zdaj je pa rešena, hvala Bogu!«

Kaj pa imenujejo ljudje dobro?

Če imajo za dobro šumne veselice, kjer se pijača poliva v potokih, kjer škrip-lje harmonika in trgajo mladi fantje podplate in vdihavajo zaduhli gostilniški zrak, pomešan z zalogami prahu; če imajo za dobro veselice, katerih konec je boj in

nož in kri in pohabljeni udje in ječa in vedno naraščajoče sovraštvo in hrepene-nje po maščevanju: moram reči, da moja prijateljica Ana vseh teh dobrot ni okusila.

Če pravijo, da je dobro vtopiti se v razbrzdanost življenja, če vidijo dobro v kupih premoženja, če gledajo dobro v številu dragocenih oblek, potem moramo spet zapisati, da iz kupe teh dobrot moja prijateljica ni pila.

Kdor gleda dobroto v trdnem krepkem zdravju, v cvetočih rdečih licih, v čvrsti zastavni hoji, moram spet reči, da je teh dobrot Anica le malo okusila. Prezgodaj sta se srečali z boleznijo, ki ji je vtisnila

v obraz gube trpljenja, ki ji je zabrisala cvetje mladosti, prezgodaj, prezgodaj...

In vendar...

Ali res ni imela Anica ničesar od življenja? Pogledala sem globoko v njeno dušo in spoznala sem njeno bogastvo in občutila sem njeno srečo, ki je dihala iz njenih besed tudi takrat in celo najbolj takrat, ko ji je neizprosna bolezen najbolj glodala ob koreninah njenega zdravja in življenja.

»Poglej!« mi je večkrat govorila. »Pravijo, da nič nimam. Pa imam tako dobre starše. S kakšno ljubeznijo se me oklepajo! Nisem je zaslužila, ker je nisem mogla. Prezgodaj so mi odpovedale moje moči. In vendar mi ničesar ne očitajo. Tako dobrohotno mi strežejo, tako potrpežljivo mi pomagajo. Če bi mi Bog ne bil dal ničesar drugega, kot dobre starše, pa sem bogata dovolj.«

Ali slišiš, ti črnogledi svet, ki praviš, da Anica ni imela nič dobrega na svetu? Ali slišiš? Ali raje kar slepo drviš naprej, da ne bi videl očetove skrbnosti in materske ljubezni? O, svet!

»Pa tudi za vas sem hvaležna Bogu, za vse ljube tovarišice, ki nas objema vez družbene ljubezni. Rade prihajate k meni, pa mi poveste, kaj ste slišale v cerkvi, kako je bilo pri shodu, pa mi včasih še malo zapojete, da tako veliko lažje pozabim, ker ne morem v cerkev in k shodom. Vsak vaš obisk mi je kakor del službe božje, kakor shod v naši cerkveni dvorani. Nikdar vam ne bom zadosti hvaležna za vso pozornost in ljubeznivost, nikdar.«

»Pa vendar moraš biti dostikrat sama. Starši morajo na delo, jaz tudi, druge tovarišice tudi. Ti pa ostaneš sama doma in dolgčas ti dela tovarišijo. Ali mar ne?«

»Verjemi mi, ljuba moja Helena, da sem tudi za take samotne ure Bogu hvaležna. Zelo hvaležna. Dokler sem se lažje gibala, sem marsikatero delo opravila doma, ki bi bilo sicer čakalo kdo ve koliko časa, da bi bilo prišlo na vrsto. Domači so mi bili za to hvaležni, jaz pa sem bila vesela, ker sem z delom služila Bogu in razveselila svoje. Veš, ljudje se vedno premalo zavedajo, da tudi z delom Bogu služijo. Zdaj pa, ko sem malo bolj opešala in mi je delo težje, se pa spustim v pogovor z Bogom, pa molim in premišljuje, pa mi dan tako hitro mine, da mi je mnogokrat kar prekratek.«

Občudovala sem modrost svoje prijateljice. Kako si zna sirota v svojih samotnih urah nabirati zakladov, ki jih ta-

tovi ne pokradejo, ki jih molj ne razje, ki jih rja ne pokonča.

O bogastvo svete samotne! Kdor te zna tako porabiti, kakor te je znala moja prijateljica Anica, ta ni siromak, ta je bogat. Pa še kako bogat! Vsi današnji svetovni bogatini, Rotschildi in Rockefellerji in kakor jim je še ime, naj se gredo kar skrit pred njim!

Zal, da sem šele po njeni smrti mogla popolnoma pogledati v skrivne predale njenega bogastva. Dragocen spomin imam od nje, njeno dediščino, drobno knjižico, kamor je zapisala marsikatero misel samotnih ur.

»Pravijo, da sem bolna,« piše v tej knjižici. »Morda sem res. Telo je res bolj slabotno, toda duša — duša je pa zdrava. Z dušo pa pohitim kamor hočem. V pekel, k pogubljenim, kjer gledam razdejanje greha, in v vice k trpečim, kjer občudujem božjo pravičnost in božje usmiljenje. Najraje pa pohitim na svoj pravi dom, v nebesa. Ko bom prišla tja, bom tam že kar domača; nič mi ne bo več tuje.«

»Marija! Danes sem bila pri Tebi. Ljudje pravijo, da me nimaš rada. Oh, kako se motijo! Če bi te imela rada, so mi rekli, bi ti ne bila poslala tako dolge bolezn. Za svet je bolezen morda res že dolga, za nebesa je pa le še prekratka. In če si mi res ti poslala to bolezen, zakaj si jo pa poslala? Ali ne zato, kakor bi me klicala: Ana, pridi k meni, hči k Materi. Pri nas je lepo. Večno veselje, večno plačilo, večno zdravje; vse dobro in vse večno. — Vse večno! Velika beseda. Nikoli ji ne bom prišla do konca. Kako! Svet ne pozna večnosti. Večne so nebeške dobrote in nikoli se jih ne bomo naveličali. Nikoli.«

»Danes sem sama doma. Moj Bog, čisto sama! Skoro groza me je. Ah, kaj sem zapisala! Bog je vendar povsod, je tudi pri meni. In kjer je Bog, tam ni groze, ni strahu, tam je sreča, tam je veselje. In jaz sem danes vesela. Res, da pokašlujem, res trpim, pa saj Bog ve, da trpim in ve, da zanj trpim, da za vse trpim, ki so moji, ki jih ljubim.«

»Bližamo se... Moji dnevi so šteti. Prav za prav se pa šele zdaj pričenjajo. Smrt je ločitev, pa je združitev. Ločitev za nekaj časa, združitev za vedno. Združitev z Bogom, z Marijo, z njenimi otroki, pa tudi s sorodniki... Kako se bomo tam pač pozdravili, kako se bomo pogledali? Smrt je konec in začetek. Končala bom zemeljske dneve in pričela bom živeti nebeške dneve. Ne! Kako še pozemeljsko mislim.

Pričela bom živeti nebeški dan. Saj je cela večnost en sam dolg, jasen, svetel dan, brez noči, brez groze, brez teme, brez strahu! Pridi, nebeški dan, pridi, pridi!»

Ali je tako življenje res prazno vsega dobrega?

Zvonovi so zapeli smrtno pesem. Smrtno pesem bi dejal svet, Anica bi jo pozdravila za pesem življenja, za pesem večnosti.

Kdo ima bolj prav?

N · A · C · I · L · J · U

Zgodbe krščanske matere.

Janez Pucelj. (XVIII, dalje.)

Tisti čas je Elizabeta svojemu možu sporočala v Neapel takele novice:

»Gospod Granella mi prizadeva mnogo trpljenja. Govori celo, da je že zaukazal rubežen. Gospod Stuchetti prav tako. — Ne pozabi na tri Očenaše in Češčenemarije na čast Sv. trem kraljem, ki so ti izprosili zdravje, in si obljubil, da jih boš vsak dan počastil.«

»Da spravim skupaj za hrano svojima hčerkama, sem morala prodati perutnino. Če bo tako, bom morala prodati še posteljo.«

»Gospod Granella hoče na vsak način rubiti. Da bi ga potolažila, sem mu podarila svilen šal.«

»Samo s težavo spravim skupaj borno hrano. Saj veš, da nimamo ničesar več. Vsak dan sila narašča. Hčeri sta zelo pobiti. Jaz molčim; zakaj upam, da bodo pravičnost in dolžnost in očetovska ljubezen govorile Tvojemu srcu. Prav srčno te pozdravljaj!«

Tedaj je Krištof poslal denar, sicer ne dovolj za vse upnike, pa vendar vsaj za najnujnejšo silo.

Elizabeta pa je govorila hčerkama: »V trpljenju hvalim Boga, čeprav me križ dostikrat prav trdo tišči. Le srčnost, otrokal Ura je prišla, ko bosta videli, kako dober in velikodušen je Bog do nas. V sanjah mi je Bog pokazal našega dobrotnika. Tako natančno sem ga videla, da vama lahko opišem vso njegovo zunanost, da ga bosta lahko spoznali.«

Nato jima je opisala njegov obraz in postavo.

»Jaz ne vem, če je tak človek na svetu, in ga ne poznam; vem pa, da bo Bog držal besedo. Kaj vama nisem dostikrat rekla, da nas bo on sam tolažil? Torej vedita, da mi je Gospod zagotovo obljubil, da bo sam prišel k nam, da bo naš gospodar in oče. Kaj in kako, tega ne vem, ampak zaupajmo trdno v njegovo Previdnost!«

Deklici sta se veselili in spraševali: »Kdaj vendar se bo že to zgodilo?«

XIX.

Nekega poletnega jutra se je advokat Krištof Mora nenadoma vrnil iz Neapla in je stal sredi svoje družine.

Radost in veselje sta se zasmejala v skromni hišici. Radost in veselje: saj se Krištof še nikdar od nikjer ni tako obložen vrnil. Hčeri sta presenečeni ogledovali lepo blago za obleko. Elizabeta je imela v rokah dar Krištofov: sto tolarjev; bogastvo, ki ga ni bila vajena in bo z njim pokrila dolgove.

Elizabeta je sprejela moža z vso presrčnostjo. Vsi žalostni spomini so bili zatonili: saj se je Krištof pred par meseci spravil z Bogom in spreobrnil. Iskreno se mu je zahvalila in ga prosila, naj se odpočije od dolge poti. Brž je poslala po taščo in sklenila, da mora biti ta dan vesel družinski praznik.

Ko sta se vrnila hčeri od sv. maše, je šla sama v cerkev in pristopila k sv. obhajilu. Srce se ji je topilo hvaležnosti. Povedala je Gospodu vse, kako je mož mislil v tujini na družino in kaj je stori za njo in prosila je Gospoda, naj mu vse to zaračuna v zaslužnje.

Tedaj se ji je kakor srce razklalo na dvoje in slišala je besede:

»Ne verjemi mu; on laže! Nehvaležen jel — Pa posihmal bom prišel jaz sam k vam in bom vaš oče in gospodar.«

Krištof je lagal. Daljava ni ugasnila njegovega napačnega hrepenjenja, še raznetila ga je. Krištof je dobival od prijateljice tudi v Neapel pisma. Odgovarjal je in staro nagnjenje se je zbudilo in iz starega nagnjenja stara strast. Ze prejšnji dan se je bil vrnil v Rim in je »oni« prinesel denarja in daril — prej in lepših kot domov.

Ko se je Elizabeta vrnila iz Cerkev, je videla na vseh obrazih srečo. Ni je hotela

motiti; le na njenem obrazu se je razodeval strah, vendar je pri mizi prijazno sama stregla.

Tedaj je zadonel zvonec pri vratih.

Lucina je vstala, da bi videla, kdo je pozvonil. Odprla je vrata. Pred njo je stal tuj častitljiv duhovnik. Bil je Don Andrej Felici iz Imole, ki je bil priromal v Rim. Pripovedoval je: »Ko sem zjutraj molil na apostolovem grobu v Petrovi cerkvi, sem sam v sebi začul glas, ki mi je rekel, naj grem v to hišo in vam izročim to podobo žalostnega Zveličarja, Jezusa Nazareškega. Naslikal jo je pobožen mladenič, moj spovedenec, ki ima posebno veselje do slikarstva, čeprav se ni nikjer učil te umetnosti. Spolnil je osemnajst let. Hotel sem preizkusiti njegovo pokorščino, pa sem mu zaukazal, naj naslika tri manjše podobe: žalostnega Jezusa, Mater božjo z Detetom in Marijo žalostno. Hotel se je nekaj izgovarjati, pa mu nisem pustil. Ubogal je in tu vidite sliko, ki jo je tako lepo izvršil. Sliko Dolo-

rose sem podaril sv. očetu Piju; tretjo sem pridržal sam za spomin. Vzemite od nevednega duhovnika v spomin podobo Jezusa Nazareškega, ki si je sam pri vas izvolil stanovanje!«

Tako je rekel in šel.

Elizabeta je prihitela vsa iz sebe v sobo: »Ah, pogledtel! Kako lepo darilo! Jezus prihaja k nam!«

Pokazala je sliko. Vsi so jo občudovali. Marijana in Lucina sta se spogledali: »Ali je zdaj to, kar je mati vedno obetala?«

Kakor otrok se je veselila Elizabeta: brž je poiskala, kar je imela najlepšega, naredila oltar, ga okrasila s cvetjem in prižgala sveče.

»Zdaj je prišel Jezus Nazareški, da bo naš gospodar in oče.«

Pokleknila je pred novega gospodarja in povabila še druge.

Poklekneli so vsi.

Med septemberskim cvetjem

je počivalo truplo † misijonarja gospoda Fr. Birka, ki ga je Gospod poklical po plačilo pretekli mesec. Neprestano ga je rosila blagoslovljena voda; kajti vsak, ki ga je poznal, je hotel še enkrat pomoliti za pokoj njegove duše. In koliko jih je, ki jih je pokojni misijonar priklenil na božje Srce! Sklonjeni v bolesti so jokali reveži okoli njega. Izgubili so očeta, ki jih je sočutno tolažil, neumorno dvigal in ljubil nesebično. Marsikdo mu je spoštljivo in v duhu vere položil rožni venec na roke, ki so tako rade delile blagoslov vsem, zlasti dušam, ki so se zblížale svojemu Bogu. Besede »Ego te absolvo«, — »odvežem te...« so trajno zvenele na njegovih ustnicah.

Vstopili so možje trdih korakov. Množica je ihtela. Odstranili so cvetje in zabili nepozabnega duhovnega dobrotnika v skromno krsto. Zapeli so zvonovi. Njegov pogreb je bila nepregledna procesija mladine, žalujočih prijateljev, sobratov, duhovnikov, in dolga vrsta potrlih usmiljenk, katerim je bil rajni nad vse priljubljen spovednik in vodnik k Bogu. Obstali smo ob jami. Čuvstva žalosti so prikípela do vrha. Inako se je storilo vsem,

ihtele so usmiljenke, ko je zdrknila krsta v zemljo in smo opravljali pogrebne molitve za pokojnega. Zahajajoči sončni žarki so obzlatili še enkrat zevajočo jamo, a naše ranjene duše so zahrepenele po domu, kjer ni ločitve, ampak večno združenje v ljubezni.

Pokojni misijonar Birk je bil po zunanosti resen, v besedi kratek, jedrnat, po značaju odločen in odkrit. V dneh zemskega življenja zanj ni bilo cvetja. Delo, molitev in trpljenje, to je bil njegov delež. Njegovo ime ni blestelo v knjigah, a čuli smo ga kot ognjevitega cerkvenega govornika, polnega ljubezni do neumrljivih duš. Njegova beseda je bila krepka, jedrnata, vsakomur umrljiva, prísrčna. Čuli smo ga, ko nas je tako prísrčno vabil na Srce Jezusovo, ki je vir vseh milosti. Vzljubili smo ga kot ljudskega misijonarja, a malokdo je do cela spoznal njegovo svetost, njegovo nesebično ljubezen, dobrotljivost, potrpežljivost, požrtvovalnost, sočutnost... Oživeti bi morala spovednica, da bi nam odkrila v vsej lepoti srce nepozabnega, plemenitega, preblagega duhovnega očeta. O, odšel si prehitro — kako bi te še potrebovali...! Počivaj v miru!

Zahvala.

Prijetna dolžnost mi je, da se zahvalim blagim dobrotnikom, ki so se dejansko spomnili tukajšnje škofije. Po preč. g. kanoniku Stroju sem prejel od Bratovščine sv. Rešnjega Telesa dve krasni monštranci. Bog prav obilno povrni po priprošnji brezmadežne Device Marije Bratovščini in vsem onim, ki so v to pri-

spevali posebej pa še Marijini družbi v Lihtenthurn. zavodu in neimenovani dobrotnici.

Obenem priporočam vse zadeve tukajšnje škofije v pobožne molitve.

V Prizrenu, 27. avgusta 1930.

† Janez Frančišek Gnidovec, C. M.
škof skopljanski.

IZŽIVLJENJACERKVE

Rimska kronika. Bivši državni tajnik kardinal Gasparri piše zdaj svoje spomine. To bo zanimiva knjiga, ki jo bodo pa natisnili in razširili šele 50 let po njegovi smrti, ko bodo že vse v spominih omenjene osebnosti mrtve. Kardinal Gasparri je bil državni tajnik tudi za časa svetovne vojne in mu je marsikaj znanega, česar drugi državniki ne vedo. Kako se je Vatikan prizadeval za mir, kako skušal preprečiti prelivanje krvi, je že več ali manj znano. — Sveti oče Pij XI. tudi v vročih dneh ni zapustil Vatikana. Ni pa resnično, kar so listi pisali o neki bolezni; toliko je res, da državni tajnik kardinal Pacelli ni šel na nameravani odmor, ker se od časa do časa pojavlja pri papežu stara notranja bolehalost. — Italijanska katoliška mladina je napravila svetemu očetu posebno veselje: Spravila je skupaj lep dar na ta način, da je določila breznikotinski dan, ko so se vsi tobakarji (morda tudi tobakarice) zdržali tobaka; prihranek ni bil majhen. — Na Veliki Smarijin dan se je v domu Jožefovih sester zgodilo veliko čudo. S. Ana Marija je imela tuberkulozno vnetje možganske mreže. Oslepela in ohromela je; duh se ji pa še ni bil omračil. Zdravniki so že izgubili upanje, da bi ji mogli še rešiti življenje. Prejela je sv. zakramente. Sodili so, da Marijinega praznika ne bo več preživela. Ob treh popoldne pa je čutila, da se je nekdo njenega čela doteknil. Zbudila se je in videla pred seboj podobo Matere božje v svetli obleki in z zvezdami okrog glave. Smehljaje se je oddaljila v višino. Bolnica se dvigne, vidi dobro in je zdrava. Ko je prišel duhovnik, da bi opravil molitve za umirajoče, se je prepričal, da je sestra A. M. popolnoma zdrava. — Sosestre so takoj zapele slavospev »Magnifikat«. — (Po »A. Lfr. bote«, 1930, št. 36.)

Proslava svetega Emerika v Budapešti. Praznovanje 900letnega jubileja na čast svetemu Emeriku se je razvilo v častno manifestacijo katoliške misli. Iz inozemstva se je pripeljalo okrog 16.000 udeležencev; domačinov (ne všteti meščanov) je bilo na tem večdnevem praznovanju nad 170.000. Proslava se je pričela 16. avgusta, ko so prispeli papežev zastopnik kardinal Sincera, državni upravitelj Horty in ogrski kardinal-primas Serédi. Dne 19. avgusta je imel papežev odposlanec veliko sv. mašo, nato je pa sledilo ogromno evharistično zborovanje. Isti dan so pri glavni

skupščini govorili kardinal Sincera, kardinali iz Palerma, Londona, Dunaja, Poznanja, Monakovega in Ostrogonja. Ob šestih zvečer se je razvrstil svečanostni obhod evharističnega Kristusa na čarobno razsvetljenih ladjah in okrašenih brodovih po Donavi. Z ladje je dal papežev legat blagoslov z Najsvetejšim stotisočnim množicam, ki so prisostvovala procesiji na obali Donave.

Poleg glavnih zborovanj so imele svoje skupščine razne organizacije. Omenjamo samo kongres Marijinih družb, svetovni kongres katoliške mladine, mednarodni kongres katoliških akademikov, mednarodni shod katoliških rokodelskih društev, mednarodni tečaj katoliških vzgojiteljev itd. O veličini teh kongresov bomo dobili nekoliko pojma, če pomislimo, da je bila dvorana, ki ima prostora za 15.000 ljudi, vedno polna.

Prestop v katoliško Cerkev. Katoliško vero je sprejela belgijska princesa Astrida. Katoliško ljudstvo jo je z radostjo pozdravilo, zlasti ker se je čutilo bridko prizadeto, ko je bil belgijski prestolonaslednik Leopold sklenil mešan zakon z drugoversko hčerko švedskega kralja. Sedaj se je neljuba zadeva uravnala. Princesa Astrida je sedaj dopolnila 25 let in je z Leopoldom poročena že štiri leta. V tem času je proučevala katoliško vero in čitala katoliške knjige, nakar je dozorel v nji sklep, da postane katoličanka. Je dobra gospodinja, ker je zdoma tako vzgojena, da sama gospodinja in sama otroke vzgojuje!

Pred 1500 leti. 28. avgusta 430 je umrl v Hippo (v severni Afriki) sveti škof in cerkveni učenik Avguštin, star 76 let. Po mnogih zmotah in zablodah se je izmotal iz krivoverstva in se dal krstiti. Pripomogla je k temu sveta mati Monika z vztrajno molitvijo. Avguštin je postal nato svetla luč katoliške Cerkve; v njem časti katoliški svet velikega učenjaka, ki je ščitil, branil in varoval nauk svete Cerkve z besedo in knjigo. Njegovo učenost in duhovitost občuduje tako rekoč ves svet.

Odkod? Vedno slišimo hvaliti, kako vzorno je krščansko življenje na Holandskem, da premesti večina mladeničev in deklet nevarna vihrava leta v polni nedolžnosti, da srednješolski maturanti kar tišče v duhovska semenišča... Odkod ta veseli pojav? Odgovor je kratek in lahak, ko izvemo, da pride povprečno na enega holandskega katoličana

letno 43 svetih obhajil. Seveda je svetih obhajil med mladino več, kot med odraslimi, in med mlajšim rodом več kot med starejšim, a povprečno število je presenetljivo. Tu je vir vse sreče in zgledega krščanskega življenja. Dekret papeža Pija X. o zgodnjem sv. obhajilu otrok so na Holandskem začeli izvajati koj l. 1910./11.

Šest let bo trajala priprava za duhovniški stan po vseh semeniščih avstrijske republike; dve leti modroslovja, štiri leta bogoslovja.

Sv. maša 3298 m visoko. Na vrh ledenika Mont Vignemale, ki je najvišja gora v francoskih Pirenejih (na meji med Španijo in Francijo), je meseca avgusta priplezalo 20 pevcev z duhovnikom. Prenočili so v koči na višini (3630 m), zjutraj so se pa povzpeli na ledenik v spremstvu dveh vodnikov. Na vrhu so priredili ob vznožju piramide, ki jo je svoj čas postavil planinec grof Russell, oltar. Pri maši je popeval zbor Palestrinovo »Missa brevis«.

Mesto Dublin se že pripravlja na svetovni evharistični kongres, ki bo l. 1932. Slavlje bo združeno s 1500 letno proslavo prihoda svetega Patricija na Irsko. Nadškof dr. Bryne je sestavil načrt in spored, ki ga je predložil stalnemu odboru v presojo.

Cudovito ozdravljenje. »Katol. nedeljski list« avgsburške škofije poroča, da je hipoma ozdravela 23 letna gđ. Marija Zech, ko je opravljala devetdnevnicо na čast novemu blaženemu br. Konradu Parzhamu iz kapucinskega reda. V desni roki ji je gnila kost tako, da bi bili morali roko odrezati. Leto dni je bila desnica nerabna; zdaj jo zopet lahko tako rabi, kakor bi ne bila nikdar bolna.

Novega generalnega vikarja je dobila ljubljanska škofija. Presvetli škof dr. Gr. Rožman je imenoval za to važno mesto stolnega dekana in semeniškega ravnatelja Ign. Nardraha, ki bo gotovo v polni meri mogel izvrševati odlično službo kot namestnik škofa.

Msgr. M. Arko — zlatomašnik. V Idriji je 21. septembra praznoval zlatomašniški jubilej mestni župnik Msgr. Mihael Arko. Slavljenec združuje v svoji osebi izredne vrline kot zgleden duhovnik in goreč pridigar, kot glasbenik, kot prijatelj ljudstva in ljubezniv tovariš duhovnih sobratov, kot pravi duhovni oče vseh, ki so izročeni njegovi pastirski skrbi. Za velike zasluge in za neumorno delo na cerkvenem in kulturnem polju je jubilat imenovan častnim kanonikom stolnega kapitlja v Gorici.

Premembe v ljubljanski škofiji. Za župne upravitelje so imenovani: v Lešah pri Trziču

na Gorenjskem Knafelj Ivan, kaplan na Jesenicah; v Podzemlju v Belokrajini Ilc Andrej, kaplan v Leskovcu; v Sorici Cunder Viljem, kaplan v Toplicah na Došenjskem; za uršulinskega kaplana in kateheta v Škofji Loki je imenovan Janko Žagar-Sanaval, kaplan na Jesenicah. — Premeščeni so kot kaplani sledeči gospodje: Vinko Gostiša z Breznice na Jesenice; Ivan Tiringers Trebelnega na Jesenice; Karel Papež iz Podzemlja v Leskovec; Jožef Rott iz Radeč pri Zidanem mostu v Toplice pri Novem mestu; Franc Kolenec iz Sodražice v Dobrnič; Hieronim Šauli od Sv. Trojice v Trzišču v Smihel pri N. mestu; Franc Hiti iz Št. Vida pri Stični v Gorje; Anton Oman iz Sv. Križa pri Litiji v Moravče; Ciril Jerina iz Moravč v Zagorje ob Savi; Vital Vodusek iz Zagorja ob Savi kot kaplan-ekspozit na Loke pri Zagorju ob Savi. — Na novo so nastavljeni kot kaplani sledeči gg. novomašniki: Valentin Benedik v Radovljico; Bogomir Gande pri Sv. Trojici v Trzišču; Martin Gorše v Sv. Križu pri Litiji; Janez Hafner v Kostanjevici; Stanko Jeglič v Trebnjem; Janez Jenko v Sodražici; Jožef Košir v Kranju; Janko Sedej v Radečah pri Zidanem mostu; Jožef Smolič na Trebelnem. — Razrešeni so bili kaplanske službe Janko Sedej, kaplan v Boštanju ob Savi, ki se je kot upokojeni mornariški kurat naselil v Radomljah; Silvester Skebe, uršulinski katehet in kaplan v Škofji Loki, ki gre pastirovat med jugoslovanske izseljence v Belgijo, ter Jožef Mlakar, kaplan v Dobrniču, ki je dobil odpustnico iz ljubljanske škofije.

Duhovniške premembe v lavantinski škofiji. Prišli so gg.: Albert Pravst, za kaplana na Muti, Stefan Lejko v Dobrovniki, Jožef Tivadar v Gornjo Lendavo, Karel Jašk sv. Urbanu pri Ptujju, Andrej Stakul v Sevnico ob Savi, Mihael Barbič v Dravograd Stanislav Lah iz Makol v Ribnico na Pohorju, Jožef Kukuk Sv. Marjeti pri Moškanjih, Karel Lesjak v Sevnico ob Savi. — Za I. prefekta v dijaškem semenišču v Mariboru je nastavljen Jakob Richter, bivši kaplan pri Sv. Petru nad Mariborom; za II. prefekta Rudolf Hanželič, za III. semeniški duhovnik R. Pušenjak. — Za župnika k Sv. Danijelu pri Prevaljah pride Ivan Kupčič, doslej prefekt v dijaškem semenišču; Mihael Čarf je imenovan za provizorja pri Sv. Joštu na Kozjaku, Anton Bratkovič pride za kaplana in Male Nedelje v Makole.

Premembe pri oo. kapucinih. Provincialno predstojništvo tvori odslej: p. Donat Zupančič kot provincijal, p. Odilon dr. Mekinda, p. Karel Rauch, p. Rafael Bogataj in p. Vinko Desić kot definatorji, p. Linus Prah,

eksprovincijal in p. Kamil Požar, generalna kustosa. Samostani so dobili sledeče nove predstojnike: Celje: p. Jožef Lapuh; Krško: p. Rafael Bogataj; Varaždin: p. Odorik Ožeg; Osijek: p. Joahim Ferk; Škofja Loka: p. Kamil Požar; Karlobag: p. Karel Rauch; Studenci: p. Lavrencij Novak; Ptuj: p. Jeronim Streminge; Split: p. Ludvik Trtinjak; Dubrovnik: p. Vinko Desić.

Ciam. Kar domača nam je postala ta skovanka iz začetnih črk štirih latinskih besed, ki značijo »Mednarodni kongres izobražencev za širjenje misijonstva«. V Ljubljani je bil ta mednarodni shod v času okrog Malega Smarijnega dneva. Od vseh strani so bili prihiteli na to večdnevno zborovanje škofje in učenjaki, dijaki-visokošolci, misijonarji in duhovniki. Celo Japonca iz jezuitske družbe je videla v tistih dneh bela Ljubljana. Res je, da je bil ta shod namenjen bolj akademikom, t. j. izobražencem, ki naj bi s svojo misijonsko vneto in zgledom zapaljali misijonsko ljubezen tudi v krogu svojega ljudstva; ali vprav izobraženci so poklicani, da bi sejali seme novega navdušenja za Kristusa Kralja tudi med priproste in bi tako obvarovali narode pred pretečim poginom. Poudarja se važnost evropske kulture, ki naj prekvasi tudi poganske narode; toda ta kultura bo imela le pravo moč, če se bo delu evropske kulture pridružilo to, kar daje kulturi pravo plemstvo in višjo vrednoto — to je vera. In tako kulturo širiti — je poklicano misijonstvo.

Ko čujemo, kako razdejalno vpliva ruski nihilizem in komunizem na sosednje poganske rodove po Aziji, ko vidimo, da so ogrožene številne postaje katoliških misijonarjev, ko beremo, da se božji besedi hoče zabraniti pot v misijonske šole, je tem bolj potrebno, da se vsi kulturni evropski narodi združimo v molitvi, pa tudi v žrtvah in v dejanski podpori onih, ki so naši pionirji, odposlanci v delu za kraljestvo Kristusovo. Mnogo jih je med izobraženci in med narodom, ki so misijonstvu docela tuji. Če jim pa prileti na ušesa prošnja, naj bi kakorkoli že sodelovali ali kaj prispevali za razširjanje kraljestva Kristusovega med pogani, se radi otresejo z izgovorom, da je doma dovolj potreb, da naj spreobračamo domače brezverce in mlačneže i. dr. Te in druge je dobro zavrniti prior p. Val. Učak v svojem misijonskem govoru dne 8. septembra v ljubljanski stolnici. Rekel je: »Ako bi bili tako govorili apostoli, bi ne bili prestopili meja Svete dežele, in vera Kristusova bi se ne bila razširila ne po Aziji, ne po Evropi, ne nikamor. Pri delu za misijonstvo so odločilni naši odnošaji do Kristusa. Kdor gori za Kristusom, bo vnet tudi za razširjanje sv. Cerkve,

bo podpiral tudi svetovno misijonstvo. Tudi nam vsem zastavlja Jezus, kakor nekoč svetemu Petru vprašanje: »Peter, ali me ljubiš?« V odgovoru na to vprašanje je tudi zapopadana tvoja ljubezen do Cerkve, do misijonstva.

K »Mariji Pomagaj« na Brezje je romalo 24. avgusta 1600 božjepotnikov-rudarjev iz Hrastnika (650), iz Trbovelj (750), iz Zagorja (200). Pobuda za to skupno vožnjo do Marijinega svetišča je prišla iz delavstva samega, ki je zadnje čase, ko je bilo skoraj šest tednov brez zaslužka, mnogo trpelo. Z romanjem je bila torej združena zahvalna pobožnost rudarjev. Med svoje delavstvo je prišel tudi pomozni škof lavantinske škofije dr. J. Tomazič. — Prav bi bilo, da bi delavcem-trpinom v Hrastniku vsi Slovenci pripomogli do prostorne cerkve, ki jo nameravajo zidati na čast Kristusu Kralju. Darovi prihajajo, a le bolj pičlo. »Novo svetišče zgradimo — brate v veri potrdimo, sotrpine vzljubimo!«

Na dolenskih Brezjah pri Novi Štifti se je zadnje avgustovo nedeljo zbralo okrog tisoč mož in fantov. Na to cerkveno svečanost se je pripeljal tudi škof dr. Rožman, ki je bil nadvse prisrčno sprejet. V cerkvenem govoru je polagal zbrani družbi na srce skrb za fantovske kreposti, ki jih je priporočal sam božji Učenik. — Na prostem je po cerkveni službi božji govoril dr. Basaj o nalogah Katoliške akcije, urednik Terseglav pa je dokazoval, da naša ljubezen do Boga, do domovine, do vladarja korenini v trdni, neomajni veri.

Dekan Skubic je v svojem pozdravnem nagovoru zaklical dobrodošlico voditelju naših fantov, »fantovskemu škofu« dr. Rožmanu, nato pa nadaljeval: »Prišli ste fantje in možje k Mariji, da iznova ponovite svojo zvestobo Cerkvi in domovini, da iznova prižgete plamen v svojem srcu, da bo žarel in se dvigal, kakor so žareli sinoči kresovi po dolini in gorah.« — Nagovoril je tudi zastopnika svetne oblasti, dr. Čuša: »Prišli ste, da slišite izraze naše globoke zvestobe in ljubezni do naše domovine, pa do našega vladarja Aleksandra. Prepričali se boste, da ta ljubav temelji v naši veri. Čimbolj bo naše ljudstvo verno, bolj bo ljubilo, bolj zvesto bo svojim cerkvenim in svetnim predstojnikom.« — Zvestvo, ki je bilo navzoče, je g. dekan pozdravil tako-le: Prav tako spoštljivo pozdravljam tudi vas, žene in dekleta, ki ste prišle, čeprav je danes fantovski dan. Tudi podpore in molitve žena in deklet potrebujemo!

Med govorniki je bil tudi kmečki fant Ivanc iz Vel. Lašč. Bilo je res krasno zborovanje, hvaležno delo Katoliške akcije.

Na taboru fantov v Slov. goricah je bila isto nedeljo mogočna manifestacija za vse dobro, plemenito in pošteno, kar tli globoko v

fantovski duši. Govorniki — mnogo tudi iz fantovskih vrst — so navduševali navzoče tovariše za ljubezen do kmetskega stanu in do rodne grude, vabili za vstop v Marijine družbe, poudarjali potrebo stanovske izobrazbe, navduševali za krščansko značajnost.

Marijine družine.

Zborovanje Marijinih družb v Šmarju pod Ljubljano.

Na praznik Marijinega Vnebovzetja se je vršila v Šmarju lepa in za celo dekanijo zelo važna slovesnost. Marijine družbenice iz vseh fara so popoldne prihitele k skupščini, da po želji in pod vodstvom dekanijskega voditelja iznova zažorijo v ljubezni do Brezmadežne in se navdušijo za bolj živahno apostolsko delovanje. V Šmarju so se zbrale še zato, da so povelečale domačo Marijino družbo, ki je tisti dan sprejemala nove družbenice, proslavljala stoletnico »čudodelne svetinje« in blagoslavljala novo svoje Marijino znamenje pred cerkvijo.

Vse slovesnosti so se tako lepo izvršile s pomočjo in blagoslovom Matere, kateri edini je bilo vse namenjeno. Cerkev sama je bila tako ozaljšana kot še nikdar poprej. Morje rdečih rož je izražalo ljubezen do božje Porodnice. In ko so zgledni fantje skoz nabito polno cerkev prinesli na cvetličnem tronu nov, krasen kip Brezmadežne, so bile ganjene oči vseh vprte v Njo, ki so si jo izvolile za svojo Gospo. Kako je šele zažorela ljubezen do Marije, ko je stopil na prižnico stolni kanonik dr. Klinarin z vneto besedo učil, kakšna boji družbenica, da bo Mariji bolj podobna: čista, ponižna... Dokler bo hči navdušeno posnemala zgled Matere, bo tudi Mati storila vse, da jo varuje in ohrani.

V proslavo stoletnice, odkar se je Marija prikazala v Parizu redovnici Labouré in ji naročila napraviti svetinjice po vzorcu, kakor ga je videla, so v cerkvi razdeljevali »čudodelne svetinjice«, kar je bilo združeno tudi z darovanjem za kapelico. Nato pa se je v petih litanijah združila cela cerkev v en sam slavospev Materi Mariji, v eno samo prošnjo za dobrotno varstvo. Taka čuvstva je mogoče samo doživeti, popisati se ne dajo.

Enako razpoloženje je ostalo pri procesiji, v kateri je skupina 500 družbenic z drugimi verniki in duhovščino spremljala v kapelico novo blagoslovljeni kip. Brezmadežna je bila vsa obdana s cvetjem. Roke je imela razprostrte kot da bi hotela vsem bogato rositi blagoslov, ki so ga pro-

sili. Ko je bil kip postavljen v znamenju, so okrog glave kot biseri zažarele lučice. Ob znamenju so se pa zgrnile zastave, družbenice in množice moških in žena. S solzami v očeh se je ogromna množica zahvaljevala Mariji in jo prosila milosti, zlivajoč se v krasni spev: Ti, o Marija... Končno je bilo treba iti še v dvorano po smernice, kako in kaj delati, da bo ljubezen dejavna. Seveda je bila dvorana to pot premajhna. Predsednik zborovanja, g. dekan Pešec, je z radostjo pozdravil vse družbe. Lep je bil pozdrav prednice domače družbe, ki je za celo slavnost gotovo žrtvovala največ svojih moči in časa. Nato pa je povzel besedo g. stolni vikar Košmerlj. Z zanosom je govoril o vlogi Marijine družbe v katoliški akciji. Vsaka beseda je bila dobro postavljena, vsak stavek je povedal, kako mora družbenica pomagati širiti kraljestvo Kristusovo z besedo, delom, zgledom; kako naj delajo odseki: evharistični, misijonski, molitveni i. dr. Misli, ki jih družbenice ne bodo pozabile.

Po kratkem odmoru pa je vse g. stolni vikar Košmerlj s slikami popeljal v Lurd, da smo spoznali ponižno Bernardko, čudežno lurško Marijo in pobožnost Marijinih častilcev. Vsa slovesnost priča, kako koristna in potrebna so zborovanja Marijinih družb po posameznih dekanijah.

Kranj. Letošnji Veliki Šmarijin dan je bil lep praznik za gorenjska dekleta. Iz vseh župnij obširne kranjske dekanije smo hitele ta dan v Velesovo, da se tamkaj udeležimo dekanijskega shoda. Bila je to lepa armada Marijinih hčera. Kar nismo se mogle razvrstiti, ko smo med slovesnim potrkavanjem stopale po tri in tri od podružnice sv. Marjete proti župni, božjepotni cerkvi.

Dekanijski voditelj dr. J. Pogačnik je pohvalno omenil, da v naših družbah živahno delujejo evharistični, misijonski in tiskovni odseki. Potem nas je pa v ognjevitom govoru še opominjal, naj ljubimo mater Marijo; učil nas je, kako naj bo ljubezen gibalo našega čednostnega življenja in nam naročal, naj kot sotrudnice v kat. akciji posebno zadoščujemo za strašne kletvine, zanešene k nam iz tujine, s katerimi slovenski jezik žali našo Mater. Po petih litanijah — devetim duhovnikom-voditeljem je odpevala vsa cerkev — smo slovesno ponovile posvetitev. In kot prisega se je koncem slovesnosti razlegała himna: »Povsod Boga, mi hočemo povsod Boga!«

Obširen prostor pred cerkvijo je bil skoraj premajhen, ko smo po končani pobožnosti prihajale iz cerkve. Pa se nikakor nismo mogle raziti. Ljubezen, ki nas je združila ob

Materinem prestolu, je utrdila tudi sesterske vezi. Težko bomo čakale, da se prihodnje leto spet snidemo.

(Dopisi iz krajev: Podzemelj, Ojstrica, Vojnik, Sv. Boltenk, Drežnice — pridejo prihodnjič na vrsto. Prav tako ostale književne ocene, odgovori i. dr. — Op. uredn.)

Dobre knjige.

Nebeški dvor. Sv. oče Pij XI. so knjižico in 12 mesecev »Nebeškega dvora« z veseljem sprejeli in poslali očetovsko pismo, ki tu sledi:

Častita Mati! Spoľnujem častitljivo naročilo in Vas obveščam, da je sv. očeta močno razveselila Vaša zvestoba, ki ste mu jo pokazali, ko ste mu poklonili 12 krasnih zvezkov, kateri pojasnjujejo življenje svetnikov cerkvenega koledarja. Misel, predočevati vernikom vsak dan zglede učiteljev krščanske čednosti, je zelo hvalevredna, ker to sveto prizadevanje ne samo ohranja naše duše v neprestani zvezi z brati v nebesih, ampak je tudi močan nagib za njih posnemanje. Ko se Njega Svetost zahvaljuje za Vaš blagohotni dar in hvali Vašo podjetnost, želi, da bi čitanje teh zvezkov obrodilo mnogo duhovnih sadov (dobrin); in želeč vsega dobrega od zgoraj podeljuje Vam, častita Mati, Vašim sosestram in vsem članom »Nebeškega dvora« svoj očetovski Apostolski blagoslov.

Ko Vam to sporočam, beležim z izrazi odličnega spoštovanja v Gospodu vdani E. Kard. Pacelli.

Upamo, da se bodo v prihodnje Marijine družbe in tudi druge osebe še bolj goreče oprijele čtiva in vaj »Nebeškega dvora«, da si s tem pridobé apostolski blagoslov sv. očeta in z njim mnogo milosti za življenje, zlasti pa za smrtno uro. Tiskovine se dobivajo v uršulinskem samostanu v Ljubljani, in sicer vezane knjižice po 44 Din; ves letnik za žrebanje 48 Din brez poštnine.

Odgovori.

P. K. 24. leto je nekaka meja. V izrednih slučajih se napravijo tudi izjeme. — **P. P.** Vse ne ločite skušnjave od greha. Skušnjava še ni greh, zato Vas ne sme vznemirjati. Kličite vselej, kadar Vas bega: »Gospod, hiti mi pomagati! — Sladko srce Marijino — reši me!« — **S. O.** Framasoni (prostozidarji) ali tipični bratje so iz Cerkve izobčeni. (Pij IX., 12. okt. 1869.)

Kaj pa naša mladina? Ali storimo vsi svojo vzgojno dolžnost do nje? Ali so vam znani res dobri mladinski listi (n. pr. »Vrtice«, »Angelček«)? Ali jih vaši otroci prebirajo? Početkom šolskega leta je izšla 1. številka novega letnika. Žrtvujte za deco tisto malo naročnino. Obrestovala se bo stotero z нравstvenim uspehom pri vzgoji.

Odpustki za mesec oktober 1930.

I. Odpustki za ves mesec oktober.

a) Kdor izmoli tretji del rožnega venca (pet odstavkov) v cerkvi ali doma, dobi vselej odpustek 7 let in 7 kvadragen. b) P. o. na rožnovensko nedeljo ali v osmini pod navadnimi pogoji prejmejo oni, ki na praznik in vsak dan v osmini izmoli vsaj tretji del rožnega venca, če obenem obišejo cerkev. c) P. o. zadobe katerikoli dan oni, ki po omenjeni osmini tekem oktobra vsaj deset dni odmolijo tretji del rožnega venca.

II. Odpustki ob določenih dneh meseca oktobra.

2. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni.

3. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. Očeta; c) udom br. sv. R. Telesa kakor včeraj.

4. Sobota, prva v mesecu. Sv. Frančišek Ser. P. o.: a) vsem vednikom v vsaki cerkvi; b) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. Očeta. — Tretjerednikom v. o.

5. Nedelja, prva v mesecu, rožnovenska. Od včeraj opoldne pa do danes opolnoči dobé v cerkvah, v katerih je ustanovljena rožnovenska br., vsi verniki p. o. pod navadnimi pogoji, in sicer tolikrat, kolikorkrat obišejo cerkev ali kapelo in tam molijo po namenu sv. Očeta. Odpustki se lahko darujejo tudi dušam in vicah. Vrhu tega udom r. br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. Očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. — P. o. a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

6. Ponedeljek. Sv. Marija Frančiška. P. o. istim kakor 10. dan.

10. Petek. Sv. Danijel in to. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

11. Sobota. Osmina sv. Frančiška. P. o. istim kakor včeraj.

12. Nedelja. Materinstvo preč. Device Marije. Sv. Serafin. P. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) istim kakor 10. dan.

15. Sreda. Sv. Terezija. P. o. a) danes ali v osmini vsem vernikom v karmeliških cerkvah, udom škapulirske br. tudi v župnih cerkvah, če ne morejo obiskati redovne cerkve; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom sv. R. Telesa kakor 2. dan; d) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po nimenju sv. očeta.

19. Nedelja. Sv. Peter Alkantarski. P. o. istim kakor 10. dan.

21. Torek. Sv. Uršula in tovarišice. P. o. udom br. sv. Uršule dares ali v osmini v bratovski cerkvi.

26. Nedelja, zadnja v mesecu. Bl. Bonaventura. P. o.: a) vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) istim kakor 10. dan.

28. Torek. Sv. Simon in Juda. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 15. dan.

Urednika: Dr. Ciril Potočnik, Anton Čadež.
Izdajatelj: Ivan Rakovec.
Za Jugoslovansko tiskarno: K. Čeč.

Cena listu:

Din 20— za posamezne

Din 18— za skupne odjemalce.

Izven države stane »Bogoljub«:

v Avstriji . . . . . šil. 3—

v Italiji . . . . . lir 8—

Precizne ure

Schaffhausen Omega, Doxa itd.
dobite najceneje pri urarju

L. Vilhar, Ljubljana

Sv. Petra cesta 36

Prava pot, ki vodi do ozdravljenja živcev!

Bolni, izčrpani živci zagrenjajo življenje, povzročajo mnoge bolezni, kakor bodljaje, trganja, omotico, tesnoba, šumenje v ušesih, motenje v prebavi, pomanjkanje spanja, neveselje do dela in druge slabe pojave. — Moja ravnokar izišla poučna razprava Vam pokaže pravo pot, kako se bodele **osvobodili vseh takih bolezni.**

V tej brošuri so opisani vzroki, postanek in zdravljenje živčnih bolezni po dolgoletnih izkušnjah. To veselo sporočilo zdravja pošljem vsakomur **popolnoma zastonj**, če ga naroči od nižjega naslova.

Tisoči zahvalnic potrjujejo edini obstoječi uspeh neumornega, vestnega, raziskovalnega dela za dobrobit trpečega človeštva. Kdor pripada velikemu številu živčno bolnih, in kdor boleha na teh mnogoštevilnih pojavih, naj si takoj nabavi mojo knjižico utebe!

Prepričajte se sami da Vam nič neresničnega ne obljubljam, kajti v prihodnjih dveh tednih pošljem vsakomur, ki mi piše pop. brezplačno in fr. ono poučno razpravo. Zadošča dopisnica na:

ERNST PASTERNAK, Berlin S. O., Michaelkirchplatz 13, Adl. 473

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvo in t. d.

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obrestuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka.

Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkviho, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 180 milijonov dinarjev.

Samo 49 Din

St. 125. Budilka, 16 cm visoka, dobro kolesje, 3 letno jamstvo . . . . . Din 49—

St. 105. Enaka, 10 cm visoka, ... Din 64,20

St. 106. Enaka, z radijskimi štev. in kazalci . . . . . Din 76—

St. 120. Kovasta ženska ura z dobrim kol. s., namazana in regul. 3 l. gar. Din 44—

St. 121. Enaka z radij. štev. in kazalci . . . . . Din 58—

—Cenik zastonj in franco.—

Lastna protokolirana tovarna ur v Svici.

H. SUTTNER - LJUBLJANA 1

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Ljubljana, v lastni palači na vogalu Miklošičeve in Masarykove ceste

SPREJEMA požarna zavarovanja, zvonove iz bronu proti razpokli, zavarovanja stekla ter življenska zavarovanja v vseh kombinacijah.

PODRUŽNICE:

Beograd, Dečanska ulica 27/II. Celje, Cankarjeva ulica 4. Sarajevo, Vojvode Stepe Obala 42. Split, Ulica XI Puka 22. Zagreb, Mihanovičeva ulica 2/II.

Poverjeništa v vseh večjih krajih,

Nikakih skrbi ni več v jeseni

odkar ve vsaka pametna gospodinja, da se sadežni madeži dajo lahko in sigurno oprati. — To omogoča edino SCHICHTOV

RADION ki varuje perilo.